

BİNBİR ROMAN

Cilt : 2 - Sayı : 30 - 25 Kuruş

8 - Aralık - Çarşamba - 1948

KRISSİ KOŞARAK YATAK ODASINA GİRER. ANNESİ SAPSARI BİR YÜZLE UYLIR GİBİ YATMAKTADIR. ONA DOĞRU ATILIR.

ANNE, ANNECİĞİM! ALLAH AŞKINA CEVAP VER.

ZAVALLI BAYAN AN ÇOKTAN ÖLMÜŞTÜ.

AH ANNE.. HAYIR! SENİ KİM ÖLDÜRDÜ, BENİM ZAVALLI SEVGİLİ ANNECİĞİM!..

Müthiş Hakikat

30/59

BU SIRADA BÜYÜK BİR HEYECAN İÇİNDE OLDUĞU GÖZLERİN DEN BELLİ OLAN GİLDAYÜZÜNÜN HATLARI GERİLMİŞ BİR VAZİYETDE KAPIDA BELİRİR.

KRISSİ.. KABAHAT BENDE DEĞİL! SANA YEMİNEDE RİM...

KRISSİ HİDDETLE ONA DOĞRU DÖNER.

SENHA?.. VİNE SENHA? NASIL YAPTIN BUNLARI?

KRISSİ BANA BUNLARI NASIL SÖYLEYEBİLİYORSUN? BEN BİR SEV YAPMADIM!

ÖYLE İSE BU İŞ NASIL OLDU? ANNEM HASTAYDI. AMA DOKTOR DAHA UZUN ZAMAN VAŞAR DEMİŞTİ. SEN ONA NE DEDİNDE HEYECANLANDI? ONUN ÖLÜŞÜ ÖNLÜNDE YALAN, SÖYLE YEMİNECEĞİNİ LİNLİTMA...

SANA YEMİNEDE RİM Kİ DOĞRU SÖYLEYECEĞİM

SÖYLE ÖYLE İSE!

BURADA İKİMİZ SAKIN SAKIN OTULUYORDUK. BİR KAPICI GELİP BÜYÜK BİR DEMET ÇİÇEK GETİRDİ. BUNLARI SERİ BİR NEKTUPLA GÖNDERMİŞ. NEKTUBLU AFTIM. SONRA, NE ÖLMÜŞ BİLMIYORUM.

SARAYI ÇEVİRİ

LIST TARAFINI HATIRLAMAM LÂZİM.
DOĞRUYU SÖYLENİYE MECBURSUN

30
60

MAN

MERTUBTA SERT ARTIK BENİ
İSTEMEDİĞİNİ VE BENİNLE E
LENNİ YECİĞİNİ YAZIYORDU. OZA
SENİN ONLA KONUŞTUĞUNU ANLADI
OTELE
GİTTİM
BENİ
KABUL
ETMEDİ

KRISSI GILDAM OMUZLARINDAN TLITA-
RAK SARSAR.

BURASI MÜHİMDEĞİL. SEN BANA EYE GELİNCE NE
YAPTIĞINI SÖYLE.

ÇOK LİMİTSİZ BİR HALDEYDİM. SALONA
GİREKEREK ANNEME SENİ ÖLDÜRECEĞİMİ SOY-
LEDİM. « KRISSI SEVDİĞİM ERKEĞİ KISKA-
NARAK ELİMDEN ALDI. » DİYE HAYKIRDIM..
ELİME BİR ŞEY GEÇTİ, GALİBA BİR KASIT
TUTACAKI İDİ. FIRLATTIM VE BİR
TABLOYU PARÇALADIM.

SONRA ? SONRA ?

DEĞİ GİBİ OLMUŞTUM.
ANNEM SENİ FAĞIRMAK
İÇİN TELEFONA KOŞ-
Tİ, KORKMUŞTU..

O ZAMAN ? O ZAMAN NE YAPTI ?

BEN... O ZAMAN ELİME GE-
ÇEN BİR İŞKEMLEYİ KAPINCA
MASANIN İSTÜNDEKİ LAMBAYA
FIRLATTIM. ANNEM SİNİR-
TİVİ DUYDU. BİR FİELİK
ATARAK YERE DÜŞTÜ.

İÇERİYE KİM GÖTÜRDÜ ?

BEN... BAYILDI SANDIM, KILCAĞIMA
ALDIM. HAFİFCEK GÖTÜRÜP YERİNE
YATIRDIM. AYILTMAK İÇİN SAKAKLA-
RINI İSLATTIM, VE UYDUM. BAK DAHA
YASTIĞI BİLE İSLAK. ONA SU İÇİR-
MEĞE ÇALIŞTIM AMA HİÇ BİR ŞEY
PARA ETMEDİ ÖLDÜ.

ZAVALLI ANACIĞIM.
ONA UZUNLÜDEN BAŞKA HİÇ BİR
ŞEY VERMEDİK.

EYET KRISSI. ÇOK HARAP.
BİR HALDEYİM. ONUN ÖLÜMÜ.
NE BEN SEBEB OLDUM. KALBI-
NIN ÇOK ZAYIF OLDUĞUNU
BİLİYOR-
DUM.

FARKASI VAR-

ZAVALLI BAYANAN ÜZÜNTÜLERE DAHA FAZLA DAYANAMAMISTIR.

SERİJE MUHALİF OLMASI-
NA RAGMEN, YİNE DE AN-
NEMİ SEVİYORDUM. BU-
NA SEBEB SENSİN.

BENİ ÖLDÜR-
MEKİ İSTİYOR
SUN? SENİN
ASIL ANNEN
BENİM.

ON' ÇOK SÜKÜR. FAKAT BANA KARŞI NE-
DEN BUKADAR ZALİMANE HAREKET
ETTİN?

SERİ YESELOFKİYE BABAN
OLDUĞU İÇİN GİTTİM GILDA.

NE DİYORSUN?

ONU TANDIĞIM
ZAMAN ON ALTI YAŞIN.
DAYDIM. MÜZİĞİ BENİ BİL-
YÜLEDİ. BENİMLE EVLENDİ
SONRA ORTADAN KAYBOL-
DU. ANNE ANNEN BENİ DR. NO-
RİSİN YANINA GÖTÜRDÜ. SEN
ORADA DOĞDUN. FREDE
HAKİKATİ SÖYLEYEMEDİM
HERKEŞ SENİ KARDE-
ŞİN BİLİYORDU.

30
61

ANNE BENDE BİLMİYEREK
SENİN HAYATINI ALT ÜST ETTİM
FRED BOŞANMAK İSTİYOR
SEN İSE ONSUZ YAPA-
MASSIN.

ARTIK
HERŞEY
DÜZELMİŞ-
TİR. GIL-
DA HALİ-
NİN ÜSTÜ-
NE OTUR-
MUS VE
BASINI
KRİSSİ-
NİN ÖZ-
LERİNE
DAYAMIŞ
TİR

BENİM İÇİN ÜZÜLME
YAVRUM. ANNEMİN
RUHUNU SADETMEK
İÇİN BUNDAN SON-
RA USLU OL BART.

O SIRADA SO-
KAK, KAPISININ
ZİLİ ÇALAR.
GILDA KOŞARAK
AÇAR.

GILDA ANNEN NEREDE

GILDA KORKULUYLA GERİLE

ANNEM ÖLDÜ FRED!

KRİSSİ, KRİSSİ-
CİĞİM, BENİM
ZAVALLI...

FRED BİR ÇİĞLIK ATAR.
SAKİN OL FRED, BEN ANNEMİZ-
DEN, BAYAN AN'DAN BAHSEDİ-
YÖRÜM.

ALLAH SENİ AFFETSİN GILDA.
BEN, KRİSSİDEN, BAHSETTİ-
GİNİ ZANNETMİŞTİM. ÇÜNKÜ
ONUN ÖZ ANNEN OLDUĞU-
NUN ÖĞRENMİŞ BULUNUYORDUM.
BANA İTİMAT EDİPDE BUNU
VAKİTİLE SÖYLESEYDİ BOYLE
HİÇ BİR ÜZÜNTÜYE MEYDAN
VERMEZDİK.

KRİSSİ İÇERDE ÇOK
UZ GÜN BİR HALDE BULU-
NUYOR. ONU SEN TE-
SELLİ ET FRED.

-BITTİ-

İKİ AŞK ARASINDA

★
GELECEK
SAYIDA
İKİ
BÜYÜK
AŞK VE
MACERA
ROMANINA
BAŞLIYORUZ

ÇIRPINAN KALPLER

İngiliz:

— Bak! dedi. Mis Feyn bana kardeşinin solak olduğunu söylemişti. Bilirsin ki biz, kutuyu açınca kibritleri yanıcı taraflarından değil, dip taraflarından tutarız. Eğer kibriti sağ, kutuyu sol elimize alırsak, kutunun sağ tarafındaki yakıcı bant yıpranır... Halbuki bunda sol taraf-taki bant yıpranmış. Demek ki, bu kutu, kibriti sol eline alıp çakan biri tarafından kullanılmış...

Dö Kantinyi hayretle arkadaşına baktı:

— Ne diyorsun? Yani bu cinayet-te Feynin de rolü var mı?

— Pek sanmam!

— Ben diyorum ki, galiba onu da öldürdüler...

İngiliz içini çekti:

— Böylesini düşünmek benim de işime gelmiyor değil. Bilhassa kız kardeşi aklıma geldikçe şu oğlan ölmüş olsa hiç fena olmayacaktı di-yorum, Fakat ne çare ki şimdi Fey-nin sağ olduğundan ve Grundun o-nun nerede bulunduğunu bildiğin-den eminim.

— Buna nereden hükmediyor-sun?

— Dikkat etmedin mi? Aksak bacakla konuşmamızın başlangıcın-da herif vesikalar için para kopar-maktan başka bir şey düşünmüyordu. Feynin nerede bulunduğunu bil-mediydi söylediği vakit samimiydi sanırım. Fakat delikanlının paralı olduğunu öğrenir öğrenmez haydu-dun nevi döndü. Doğrusunu ister-sen Kant, delikanlının kim olduğ-u-nu ona olu orta söylemekle toyluk ettin. Çünkü onu öğrenir öğrenmez artık vesikalardan bahsetmez oldu ve o kadını bulmanın zorluğundan dem vurmağa başladı. Ben bunu yü-tar mıyım? Kadın, Grundun adam-larından biri, her zaman gelip pat-ronunu görüyor ve emir alıyor. Bu-rası muhakkak.

— Peki eğer iş dediğin gibiyse, Aksak bacağın niyeti ne?

Dallasın zeki yüzü bulutlandı.

— Henüz bilemiyorum. Grundun elimizden kaçmış olması iyi bir şey değil tabii. Fakat kendisiyle bir da-ha karşılaşsaksak bizi doğruca aradı-gımız kadına götüreceğinden de e-min ol. Zaten ben de artık Grundla ne zaman karşılaşacağız diye bekle-yecek değilim, hemen Parise gide-lim. Feynin izi orada kaybolmuyor mu? O halde kendisini de orada bu-

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 12

lacağız. Hartigandan hâlâ bir haber alamayıp da tuhaf!

Elindeki madeni parayla masa-nın üstüne vurdu. Garsonla hesabı gördükten sonra Kant sordu:

— Ne zaman gideceğiz Parise?

— İlk Berlin trenine biner, Ber-linde Volfla konuşmak için duru-ruz. Ondan sonra oradan öğle üstü kalkan tayyareyle Parise hareket ederiz. Şimdi birimiz otele uğramalı da bakmalı, Haritgandan bir haber var mı? Bu iş sana düşecek Kant.

Mademki usağımsın, bavullarımı gi-dip senin alman lâzım. Ben senin yerine geçemem. Zaten sen de oka-dar tehlikede değilsin ya... Polisin aradığı biz değiliz. Aksak bacağı a-rıyorlar. Ben kapaktan içeri girer-ken bana ateş eden adamın beni görmediğine aşağı yukarı eminim. Ulu orta ateş etti gibi bir şey. Maa-mafih sen yine tetikte ol. Eğer be-nim nerede olduğumu sorarlarsa Berlinden başka herhangi bir yere hareket ettiğimi söyleyebilirsin. Bi-ze gelen mektupları gönderebilme-leri için kendilerine adres vereceği-mizi de söylersin.

— Peki, ya Haritgan biz hareket ettikten sonra telgraf çekerse?

— Artık orasını düşünmeyeceğiz. Zaten bu akşam Pariste olacağız. Haydi kalkalım. Ben, merkez istas-yonunun büfesinde saat beşe kadar seni beklerim. O zamana kadar gel-mezen ilk trene bineceğim.

Arkadaşı sükûnetle:

— Gelirim, merak etme! dedi.

★

Dö Kantinyi kapının eşiğinde du-rarak pırıl pırıl ışığa boğulmuş lo-kanta salonunu gözden geçirdi. Bu saatte istasyon çok tenha, büfe ise âdeta bombostu. Haki gömleğinden, Nazi partisinden olduğu anlaşılan birisi, bir kanapeye uzanmış horlu-yordu. Ayakları dibinde bir sepet bulunan yaşlı bir kadın da bir kö-sede uyuklamaktaydı. Gişenin arka-

sındaki garson kestiriyor, Dallasa gelince; iki iskemleden kendine bir karyola yapmış, üstüne yatmış ra-hat rahat uyuyordu. Fransız, yanına yanaştı ve uyandırdıktan sonra hız-la:

— Kalk, kalk.. dedi. Hemen bu-radan gidelim.

Arkadaşı gözlerini açtı.

— Hamburgtan kalkan ilk tren beşi kırk beş geçe hareket ediyor. Saat kaç?

— Saat dördü geçiyor ama biz burada treni bekliyeceğiz. Bre-verle Vilson tevkif edilmişler.

İngiliz bu sözleri duyunca tama-men uyanmış, ayaklanmıştı. Gülme-ğe başladı:

— Bu iş Vilsonun hoşuna gitmi-yecek. Zaten aksi bir adamdır. On-ları Hans yakalattı herhalde. Bak ben onu unutmuştum. Neyse, de-mek, ki herif yangında diri diri yan-mamış. Sana bir güçlük çıkaran oldu mu?

— Hayır. Ben otele giderken si-vil memurlar da ikisini götürüyor-lardı. Vilson deli gibi bağırıyor, ça-ğırıyordu.

Dallas alaylı alaylı güldü:

— Ben sana, herif aksidir deme-dim mi?

— Sokağın köşesinde taksiden inmiştim. Onlar gözden kaybolunca-ya kadar orada saklandım. Allahtan ki, ikisi de Almanca bilmiyor. Otelin gece bekçisi de polisleri görünce yardım etmekten kaçınmış..

— İyi.. Onlar meramını anlatın-caya kadar bir hayli vakit geçer. Gece bekçisi seni tutmaya, oyala-maya falan çalıştı mı?

— Ne münasebet canım? Bu memlekette halk Gestapodan neka-dar korkuyor biliyorsun. Adam ba-na, biraz önceki tevkif hâdisesine dair bir tek kelime bile söylemedi. Zaten otel müdürüyle öteki otel müstahdemleri de yataklarından çıkmamayı daha selâmetli bulmuş-lar.. Lâkin biz artık treni beklemi-

yelim. Ben ilk garağa uğradım. Bizi Berline götürmek için bir otomobil kiraladım. Otomobil, valizlerimizle beraber, istasyonun önünde duruyor.

— Güzel.

— Paris tayyaresi, saat on biri otuz beşte kalkıyor. Berline tam vaktinde varacağız. Beraber kah-valtı eder, sonra da hemen tayyare meydanına gideriz.

Biraz durup, hatırına bir şey gel-miş gibi lâve etti:

— Tabii, eğer sen hâlâ Fransaya gitmek kararındaysan?..

Cebinden bir telgraf çıkarmış ve söylemişti:

— Bak işte.. Ned'den de ha-ber geldi.

Dallas, kâğıdı kaparcasına aldı, okudu:

“ İz Baden - Badene gidiyor. STOP. Yarın akşam orada olaca-gım. STOP. ” “ Şimdilik burada meşgulüm. STOP. Adresi sonradan veririm. Haritgan. ”

İngili zhomurdandı:

— Amma da kıt kanaat yazmış ha!.. Bir iz buldu herhalde. Bana ka-lırsa Feynin bavullarının Baden - Badene gönderildiğini keşfetti. Maa-mafih bizim önceden Parise gitme-miz daha doğru olur. Henüz fırsat varken Almanyadan çıkalım da biz.. Zaten Hartigan da ancak yarın ak-sam yola çıkacağını yazıyordu? Bi-zim bineceğimiz tayyare Fransaya ne zaman varacak?

— Saat üç buçuk sularında..

— Eh.. Öyleyse Hartiganı görüp birlikte karar almaya vaktimiz ola-cak demektir. Otomobil nerede?

İki arkadaş Brandenburg kapı-sından Berline girdikleri vakit, so-luk bir nisan güneşi, evlerin damla-rını ısılatmağa başlamıştı. Saatler dokuzu çalıyordu. Adlon oteline gi-dince hayret içinde kaldılar: Volf gitmişti. Otelin kâtibi, Volfun, sa-bahın erken saatlerinde geldiğini, başka bir bayla birlikte otelin lo-kantasında kahvaltı ettiklerini, son-ra da hesabını istiyerek, yarım saat önce Berlinden ayrıldığını söyledi.

Dallas sordu:

— Adres bırakmadı mı?

Memur, defterine baktı:

— Evet, bıraktı, Salzburgda, Erz-herzog oteli.

Dallas, Kantinyiyi bir kenara çekti:

— Bartelsin, Salzburg civarında bir köşkü var, Volf bana, eğer eli-ne, itimat edilecek bir iz geçerse o-roya gideceğini söylemişti.

İngiliz heyecanlı görünüyordu. Ba-ğırarcasına:

— Bu sefer ciddi Kant! dedi. Bu sefer ciddi!

— Öyleyse biz de Parise değil, Salzburg'a gideceğiz.

— Evet ama, biraz dolaşarak.. Önce Fransaya gider, Hartigan'ın ne demek istediğini öğreniriz, Volf bir yandan düşmanı kollayadur-sun... Sonradan kendisine bir tel-graf çeker, vaziyeti anlatırız. Fa-kat önce Almanyadan çıkmak lâ-zım.

Çevresine endişeli bir nazar at-federek devam etti:

— Azizim, biz Berlende de uzun boylu kalmıyalım. Hemen tayyare meydanına gidelim, Kahvaltıyı ora-da yaparız. Tayyare hareket etme-den içim rahatlamıyacak vesselâm!

★

Tempelhof tayyare meydanına varınca taksinin hesabını görerek savdılar. Dallas, görünüşte her za-manki gibi sakindi, fakat lokantaya oturup da kahvaltıya başladıkları zaman Kant, arkadaşının, kapının her açılışında meraklı meraklı içe-ri girene baktığını gördü. Karınla-rını doyurduktan sonra pipolarını yakarak tayyare alanına çıktılar.

Dallas saatine baktı ve:

— Hareketimize daha yarım sa-at var; dedi. Allahtan o zamana ka-dar Hamburgtan tevkifimize dair bir emir filân gelmese! Gel de yer-lerimizi alalım!

(Arkası 14 üncü sahfede)

Dallas'ın zeki yüzü bulutlandı ve: «Henüz bilmiyorum!» dedi.

Nakleden: İ. ŞERİF

Tobyas'a "Ne iş yaparsın?" diye sorarsanız, size verebileceği bir tek cevap vardı: "Hırsızım!" Evet, Tobyas, meslekten, hattâ çekirdekten hırsızdı. Hapishanede doğmuş, suç kanına işlemiş denebilirdi. Ondan sonra atıldığı "meslek hayatında" da gittikçe tecrübesi artmış, o kadar hiylekârlaşmıştı ki artık ele geçmez, yakalanmaz olup çıkmıştı. Hırsızlar, Tobyas'ı hakiki bir üstad bilirlerdi. Her muvaffakiyeti alkışlanır ve hayranlık uyandırır. Çünkü Tobyas hep tek başına ve yalnız çalışırdı. Bütün sırrın bunda olduğunu, ortakla yapılan işlerden hayır gelmediğini, yapacağı işi kimseye açmadığını söylerdi. Yakalanmamasının sebebini de buna atfediyordu ama Tobyas'ın bunda haksız olduğu muhakkaktı. Çünkü yakalanan hırsızların da çoğu ortaksız çalışırlar. Mamafih Tobyas yine de meslektaşlarına tavsiyelerde bulunmaktan geri kalmaz ve: "Hiç bir zaman şırmamak, daima en ansız şeylere hazır bulunup soğuk kanlılığı kaybetmemek lâzımdır!" derdi. Aca ba kendisi daima soğuk kanlılığını muhafaza edebilir miydi? Her halde öyle olacak! Ama yine de bazan insan, kendini kaybediverir. Misali işte!

Bulanık bir Aralık gününde Tobyas şehrin ıssız bir banliyösündeki köşkler arasında gezinip duruyordu. Yine mükemmel bir vurgun yapmayı aklına koymuştu. Gözüne sık bir köşkü kestirdi. Burada adam akıllı kıymetli eşya bulunmalıydı. Zaten hiç bir pencereden de ışık sızılmıyordu. Herhalde şu anda köşkte kimsecikler yoktu.

Tobyas, yolda kimse bulunmadığına iyice emin olduktan sonra, bahçenin alçak parmaklığından içeri atladı. Hızlı adımlarla köşke yanaştı. Bugün talihi vardı. İçeriye girmek için açık bir pencere de bulunca, adamakıllı sevindi. Oraya tırmanmak, sessizce içeriye kayıvermek, Tobyas'ın ayarında bir hırsız için marifet miydi? Nitekim yarım dakika sonra gayet ağır döşeli bir oturma odasına süzülürmüş bulunuyordu.

Birkaç dakika, en ufak bir ses bile çıkarmadan ortalığı dinledikten sonra cebinden elektrikli fenerini çıkarıp yaktı. Bu odada, yükte hafif bahada ağır hiç birşey yoktu. Tobyas bunu hemen gördü. Ve yavaşca çık bir kapıyı açıp yandaki odaya girdi. Henüz, kanadı ardından kapamıştı, ki birdenbire dehşetle irkildi...

Ufacık bir takırtı olmuş ve bir masanın üstünde duran bir lâmba derhal yanmıştı. Bu lâmba, oldukça parlak bir ışık da veriyor o-

lacaktı ki Tobyas, önce, kamaşan gözlerini kapamak zorunda bile kalmıştı. Lâkin kaçmaya teşebbüs etmesine imkân kalmadan, kulağında sert bir ses çınladı:

— Eller yukarı! kıpırdanayım deme derhal tetiğe basarım!

Bu ses, yazı masasının ardında ki koltuğa gömülü bir adamdan geliyordu ve bu adamın elinde, Tobyas'a dikilmiş bir tabanca vardı.

Tobyas, ellerini yavaşca havaya kaldırdı. Tabancalı adamın gözleri hırsıza okadar sabit bakıyordu ki hırsız, evsahibinin ateş etmekte hiç tereddüte kapılmıyacağını hemen sezdi. Şimdi odada çıt çıkmıyordu ve Tobyas heyecanından, şakır şakır terlemeğe başlamıştı.

Nihayet, koltuktaki adam yine söylendi:

— Demek sen Ceymis Molsten'in evini soymaya geldin ha?..

Tobyas, sustu ve düşündü: "Ceymis Molsten!?" bu isim, kulağına hiç yabancı gelmemişti. Öyle ya! Birdenbire hatırladı: Bu adam, meşhur nişancı Molsten değil miydi? Hani bir zamanlar sahneye çıkar turnayı gözünden vururdu?..

Tobyas, bunu akıl edince bütün sersemledi. Artık hoşafın yağı iyice kesilmişti. İyiki kaçmaya kalkmamıştı. Yoksa bu herifin kurşunundan yakayı kurtaramıyacak, geberip gidecekti. Öyle ya!... Ceymis Molsten bul. Şaka mı? Düşündükçe sırtından soğuk terler boşanıyordu.

Ceymis Molsten'in sesi tekrar duyuldu:

— Mademki beni soymaya geldin, bu hırsızlığın keyfini iyice bir çıkarmalısın evlât! Onun için, şuradaki telefonu eline al. Santiraldan karakolu istel, polisleri kendi ağzıyla çağır! Bak telefon oradadır.

Molsten sol, eliyle aleti gösterdikten sonra:

— Karakoldaki nöbetçi memura, Park sokak 27 numarada.. Ceymis Molsten'in evine hırsız olarak girdiğini de söylemeği unutma!.. Yoksa...

Ve elindeki tabancayı öyle bir sallayış salladı, ki Tobyas, bir lâhza tereddüt ederse, rahmetli ecdadına kavuşacağını hissetmekte gecikmedi. Ne yapsındı? Çaresiz ahizeyi kaldırdı. Karakolu buldu. Molsten'in dediklerini bir papağan gibi tekrarlardı. Hiç birşey yapamaktan mütevellit korkunç bir hiddet içinde ahizeyi tekrar yerine asarken, bayılacak hale gelmişti...

Ceymis Molsten bu sırada masanın üstündeki saatine baktı:

— Şimdi gelirler! Dedi. Orada yanbaşında bir sigara iskemlesi var ya.. Bir sigara yak da sinirlerin biraz yerine gelsin!

Tobyas, tekrar, uslu bir çocuk gibi, denilenleri yaptı...

Uzatmıyalım! Nihayet sokakta

SİNEMA

Ann Todd

Hayatı: Ann Todd hiç istemediği halde, hattâ diyebiliriz ki kazara yıldız olmuştur. 24 Ocak 1909'da İngilterenin Hartford kasabasında dünyaya geldi. Lise tahsilini bitirince güzel konuşmayı öğrenmek için Londra'da bir tiyatro mektebine girdi. Bu sırada tiyatro artistleriyle ahabap oldu. Bir gün artistlerden biri hastalanınca Ann'i yerine geçmeğe ikna ettiler ve böylece Ann, meslek hayatına atıldı. Tiyatrodan okadar hoşlandı, ki artist olmağa karar verdi. Önceleri ufak tefek rollerde oynadı. Bir gün bir rejisör ona saçlarını dümdüz omuzuna bırakmasını tavsiye etti. Bu kuşafur Ann'e hakikaten de yeni bir şahsiyet verdi. Bundan sonra genç kadın adamakıllı yükselmeğe başladı.

Filmleri: Ann'i parlatan film, James Mason'la birlikte çevirdiği The Seventh Veil - Sihirli Eller'dir. Bir müddet sonra Amerika'ya giderek The Paradine Case - Paradine Davası isimli filmde Gregory Peck'le oynadı. En son filmi So Evil My Love isimli bir filmidir.

Aşkları: Ann Todd gençliğinde Victor Malcolm isimli bir adama âşık oldu ve onunla evlendi. Fakat sonradan anlaşamıyarak ayrıldılar. Ann ikinci olarak muharrir Nigel Tangye'yi deli gibi sevdi. Şimdiki halde gayet mes'ut yaşıyorlar.

Hususiyetleri: Şapka giymesini hiç sevmiyen Ann, fantezi kılıklarından da hoşlanmaz. Daha ziyade spor kıyafetleri sever. Fakat parlâk renklere düşkündür. Resme meraklıdır. En sevdiği sporlar yüzmek ve tenistir.

bir takım gürültüler duyuldu. Polisler bahçeye ve açık pencereden hemen eve girdiler. Birkaç saniye içinde odayada doluştular. Tobyas enseleyip dışarı götürülürken Molsten de polis komserine, bu kadar çabuk yetişmelerinden dolayı teşekkür etti..

Komiser, karakolda Tobyası karşısına aldı ve şöyle dedi:

— Ben hırsız gördüm ama, senin kadar aptalını görmedim!.. kimin evini soymaya kalktığını biliyor muydun!

Tobyas:

— Bilmiyordum ağabey! Ena-

yilik ettim! Dedi. Herif meğerse meşhur nişancı Molsten miş.. Eskiden sahneye çıkardı.. Şimdi artık epeydir çıkmıyor!..

Komiser söylendi:

— Çıkmıyor ya.. Dört senedir çalışmıyor! Neden çalışmadığını da biliyor musun?

— Bilmiyorum..

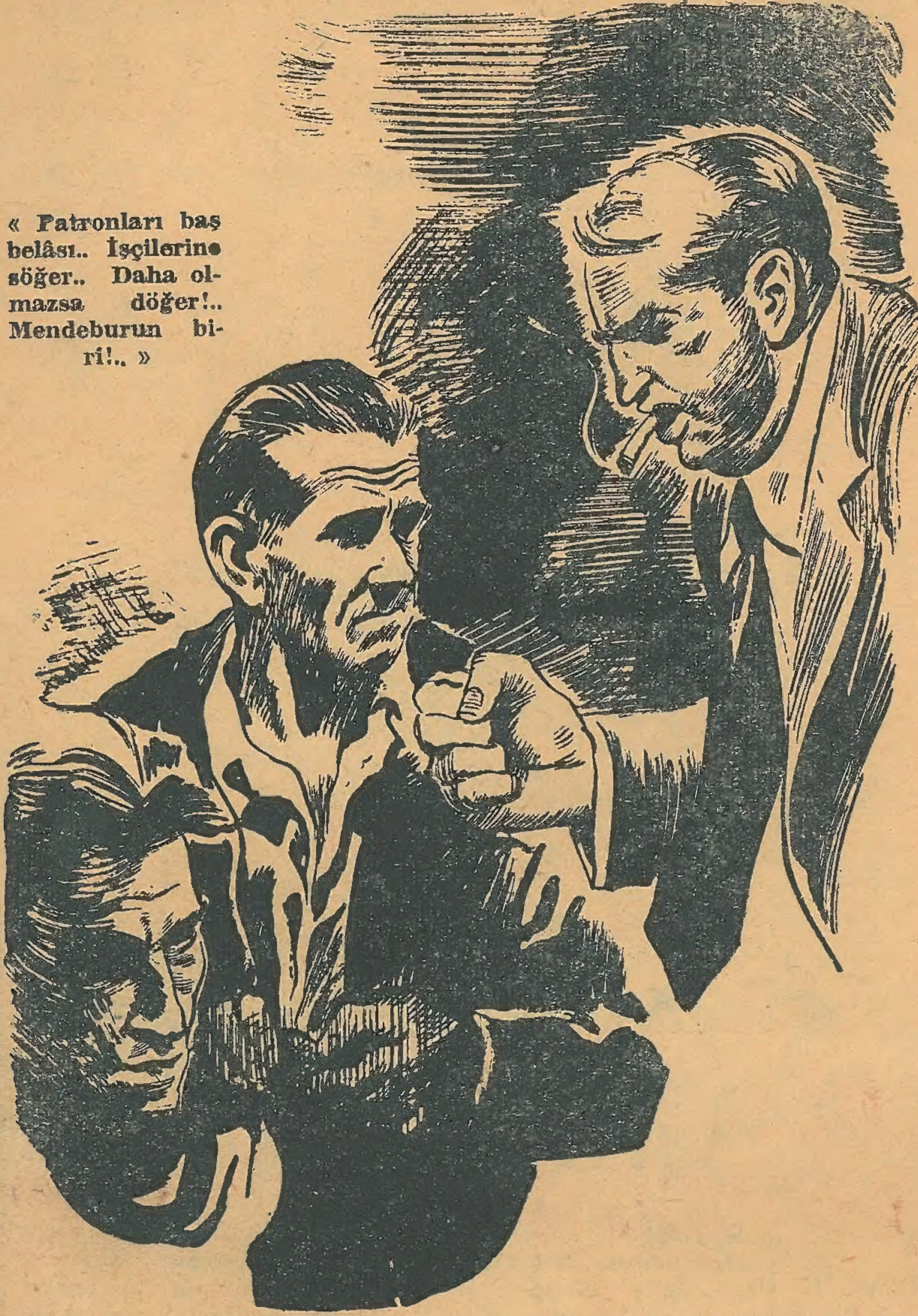
— Bilsen enselenmezdin budalal! Ceymis Molsten, tam dört senedir âmadır! Sana çaktırmamak için mahsustan saatine bile baktığını söyledi..

Tobyas, birden kendi budalalığına okadar hiddetlenmişti, ki kudurduğunu sanan komiser, hırsızın eline kelepçe vurmaya mecbur kaldı.

TAVSİYELİ CİNAYET

Nakleden: Ercümend

« Patronları baş belâsı.. İşçilerine söger.. Daha olmazsa döger!.. Mendebrun biri!.. »

Kadın yargıç, lokantaya girince, kalabalık arasından kendisine bir yol açmak zorunda kalmıştı. Salonun öbür ucunda oturan ve şişmanca bir adam olan savcı, gazetesinin üstünden ona baktı. Kadın, yorgun görünüyordu. Sırtındaki kürk omuzlarını çökertiyor gibiydi. Yirmi beş senedir evliydi.

Kadın yargıç, kendini iskemleye koyuverdikten sonra:

— Sam, şunu okur musun? diyeerek kocasına, gazeteden kesilmiş bir parça uzattı.

Savcı alıp okudu: Bir bıçkı atölyesi sahibini tabanca ile öldürmüşlerdi. Vak'a günü, adamın evinde yakalanan atölye işçilerinden Joe Rudich tevkif edilmiş, fakat cinayetle ilişkisi olmadığı anlaşıldığından tekrar bırakılmıştı.

Savcı, hiç birşey söylemeden gazete kupürünü masanın üstüne bıraktı. Kadın yargıç:

— Ben sana bunu anlatmadı mı sanırım! dedi. Adliye tatilinin başladığı sıralardaydı. Seyahate çıkacağımız gün, bir adam yolumu kesti. Fakir bir işçiye benziyordu. Onunla neler konuştuğumu gayet iyi hatırlıyorum. Bana:

“Sayın yargıç, demişti. Adınızı hep gazetelerde okurum. Düşmüşlerin dostu olduğunuzu biliyorum. Bir arkadaşımın başı, hiç yoktan belâya girdi de.. Acaba bir tavsiyede bulunabilir misiniz, diye size danışacaktım!”

“Nasıl bir belâyımış o?” diye sordum.

“Efendim, diye anlattı. Bizim arkadaş, bir bıçkı atölyesinde çalışır. Bir patronları var, baş belâsı..

İşçilerine söger, daha olmazsa döger. Joe Rudich, bu adamın yanında yıllardır çalışıyordu. Ne yapsın?.. İnsanda çoluk çocuk galesi olunca pek çok şeye tahammül zorunda kalır.. Hattâ Joe, işini bir gün bile asmayan, nadir işçilerdendir diyebilirim!.. Birgün bıçkı atölyesinde bir kaza olmuş. Destere, işçilerden birinin kolunu koparmış.. Herkes kabahati patrona atmış.. Zira bıçkı tezgâhında, işçileri koruyacak hiç bir korkuluk filân yokmuş.. Bu arada Joe de ileri söylenmiş.. Söylenince, ustabaşılardan biri Joe'ye: “Fazla ileri gidiyorsun, veznede hesabını kes de defol!” demiş, Zavallı adam böyle pattadak işinden atılınca, gidip patrona baş vurur. O yalnız ustabaşının emrini haklı bulmakla kalmaz, üstelik Joe'yu, bir temiz de döger..

“Eyyy.. Neye Joe, gidip hakkını aramamış?” diye sordum.

“Aramasına vakit kalmamış, sayın yargıç. Onlar daha evvel davranıp polis çağırmışlar. İşçileri yaklandırıyor diye Joe'yu şikâyet edip zavallıya bir de kulp takmışlar.. Eh, elbette patron itibarlı adam, onun sözüne inanmayıp da Joe'ya mı kulak verecekler?.. Süphesiz rif de, polisler de Mister Tomsom adındaki patrone dan yana çıkıyor.. Ve böylece Joe'yu deliğe tıkıyorlar. Tam bir ay kodeste kalıyor. Başına gelenleri karakara düşünüyor. Ama derlerya felâket geldiği zaman yalnız gelmezmiş.. Bir ay sonra hapisten çıkan Joe, bir aydır haber alamadığı karisiyle çocuklarını görmek için eve gittiği zaman, bir de ne görsün?.. Kadınla çocukları, ka-

ra kışta sokağa atmamışlar mı?.. Biçare adam çılgına döner. Deli gibi ailesini aramaya koyulur. Nihayet hepsini baldızının yanında, bir buğday ambarına sığınmış bir halde bulur. Çacuklar parasızlıktan aç ve soğuktan hastaydı lar. En küçüğü boğaz olmuştu. Para yoktu, ki Joe gidip bir doktor getirsin!.. Küçüğü hastahaneye götürmek icabetti. Joe, evlâdını sarıp sarmalıyarak bağrına basıp yola koyuldu.. Hastahaneye kadar tam on dört kilometreye yayan yürüdü.. On dört kilometre bu sayın yargıcım!.. Dile kolay!.. Joe, hem gidiyor, hem de düşünüyordu.. “Bütün bu felâketlere sebep olan kim?.. O Tomsom, olacak alçak herif değil mi?.. Geberteceğim bu keratayı!” dedi.

Joe, çocuğu hastahaneye bıraktıktan sonra patronla hesabını görmeğe kat'iyyen karar vermiş bir adam haliyle gidip ödünç bir tabanca buldu. dosdoğru patronun evini boyladı.

Patronun köşkü, bir bahçe ortasıdaydı. Her tarafında da köpekçiler vardı. Fakat Joe, çamaşır arabasına saklanarak bahçeye girdi. Bir pencereden, binaya sokulup bulunduğu bir dolabın içine saklandı. Patron geldiği zaman, birdenbire dışarı fırladı ve: “Artık hesabının görülmesi zamanı geldi pis köpek.. Şimdi leşini yere sereceğim senin!” dedi.

Patron bir an şaşalamakla beraber kendini toparladı ve “Bu alahın belâsı pencereyi de kim açtı?” diye pencereden tarafa yürüyecek olup, biryandan da silâhını çekmeğe savaşıırken: Güml. güml. diye silâh patladı.. Patron yere yıkıldı. Joe de yakalanmadan pencereden atlayıp soluğu bahçede, oradan da sokakta aldı. Joe, öcünü almıştı. Ama yakalanıp hesap vermek de istemiyordu tabii..”

İşçi, sözünün burasına gelince ben müdahale ettim:

“Mademki kendi kendine adaleti temine kalkıştı, bunun hesabını verecektir!”

“Ama sayın yargıç, patronu öldüren o değil ki.. Patron pencerenin dışından ateş eden başka birinin kurşunuyla öldü. Joe, bu işi kendisinden bileceklerinden korkarak kaçmış, bir arkadaşının evine saklanmıştı. Zira deliller onun aleyhindeydi. Patrone dan dayak yediğini, patrona kin beslediğini polis biliyordu. Er geç, hırdavatçıdan ödünç tabanca aldığını da meydana çıkaracaklardı. Sonra çamaşırıcı da onu arabasına saklayıp patronun bahçesine soktuğunu söyleyecekti

tabii.. Nihayet, bahçede, pencerenin önündeki ayak izlerinin de onun izleri olduğunu meydana çıkaracaklardı.. Şimdi bu vaziyette Joe'yu bu işten nasıl kurtarabiliriz?.. İmkân yok okkanın altına gidecek sayın yargıç!.. Bize bir akıl öğretebilir, hakikati meydana çıkarabilir misiniz?..”

Cevap verdim:

“Hemen polise teslim olsun!.. Ateş edenin o olmadığı anlaşılacaktır!”

“Öyle şey olur mu?.. O, bir kere deliğe girdikten sonra artık delilere filân kim inanır?”

“Ne demek?.. O hapisteykenonun masum olduğunu isbat edersiniz.. Bir kere, pencere önünde yalnız Joe'nin değil, asıl ateş eden adamın da izleri bulunacaktır. Sonra Joe'nun tabancası muayene edilince, ateş etmemiş olduğu meydana çıkar. Üstelik Mister Tomsom'u öldüren kurşun da belki, Joe'nun kurşunlarının çapında değildir. Bütün bunlar, Joe'nun masum olduğunu isbata yeter de artar bile!.. Ama önce iyi bir avukat da bulalımız!”

“Bize avukat filân yardım etmez!”

“Bulamazsanız gidip kocamı görün!.. O size yardım eder!” dedim.

Savcı, gazete parçasını tekrar eline alarak:

— Bana böyle biri gelmedi ama?.. dedi. Ne diyordun?.. Joe Rudich mi?.. Böyle bir isim hatırlamıyorum.. Ama gazetede yazdığına göre hakimler heyeti kararı doğru vermiş işte.. Pencerenin önünde iki değişik ayak izi görmüşler.. üstelik Rudich'in tabancasının ateş etmemiş olduğu tesbit olunmuş.. Tomsom'u öldüren kurşunun da başka çapta olduğu yine gazetede yazılı.. Yani her halde adam, senin tavsiyene uyup polise teslim olmakla akıllıklık etmiş!.. Bu gazete parçasını bana neye okuttun!

Yargıç:

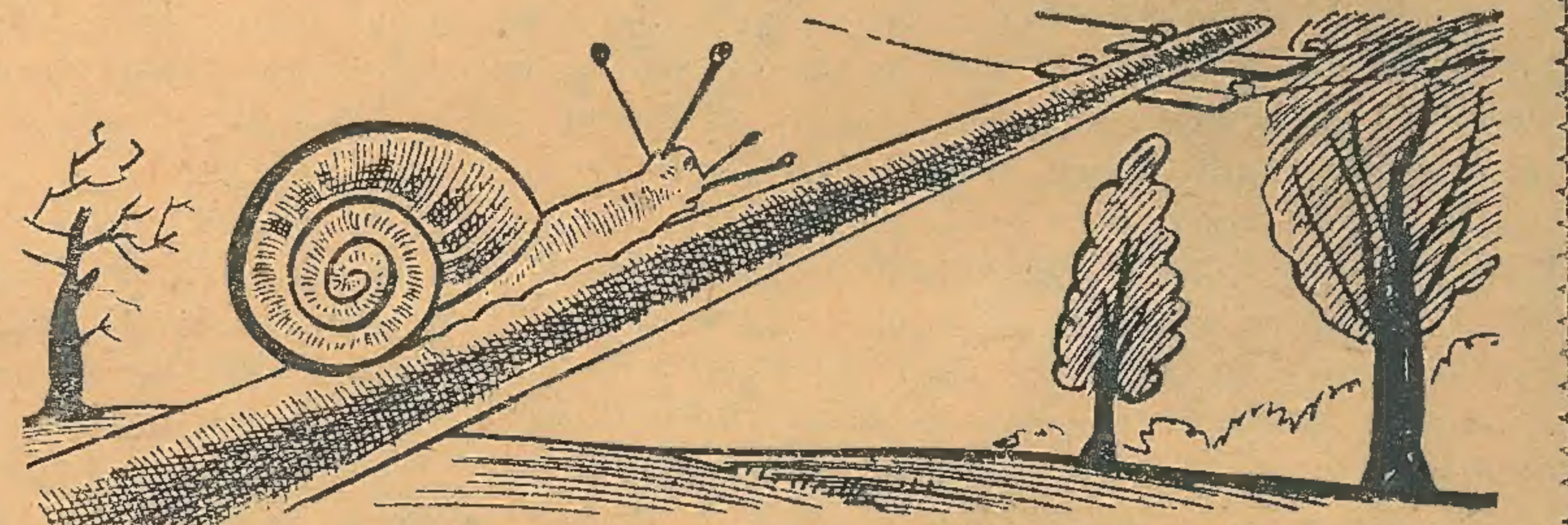
— Gazetede cinayetin olduğu güne baksana!.. dedi. Cinayet, biz tatilden döndüğümüz gün işlenmiş!

Savcı dehşet içinde, yerinden doğruldu:

— Ne diyorsun?.. Yani sen adama akıl öğrettikten yirmi gün sonra ha?.. Yaniya herif, cinayetini senin tavsiyelere göre mi işledi!..

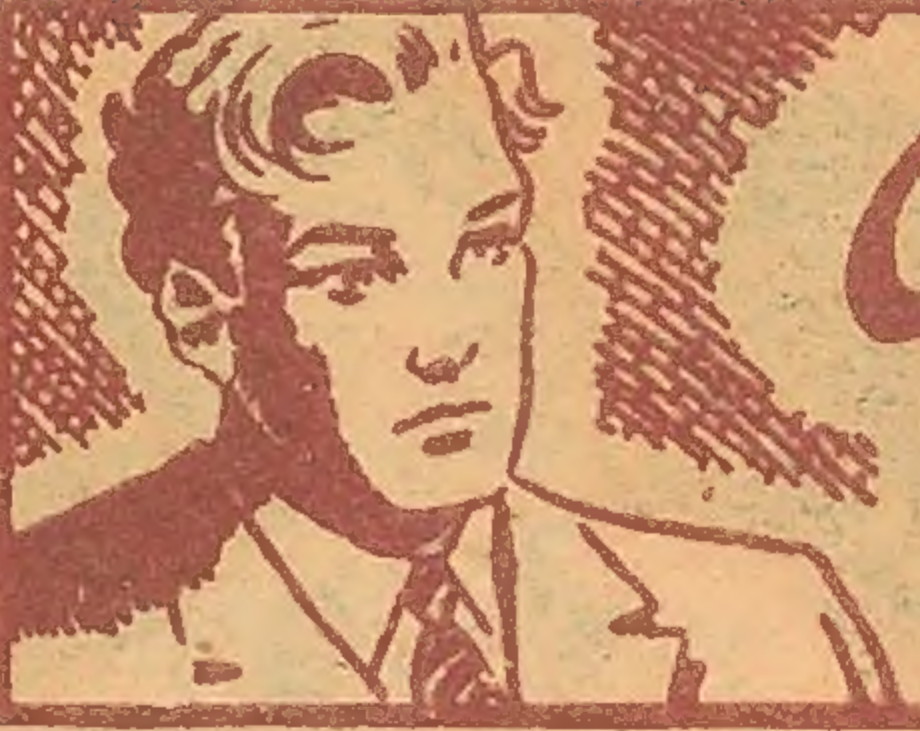
— Maalesef öyle!.. Şimdi hatırlıyorum.. Benden yardım istiyen işçininyüzünden, yediği yumrukların çürükleri vardı.. Hattâ burnu da kırıkta galiba!..

KESKİN ZEKÂ

Yere, on beş metre boyunda bir direk dikmişler. Bu direğin dibinden itibaren yukarısına tırmanmaya savaşılan bir salyangoz, her gün 4 metre çıkıyorsa da aynı günün akşamı 3 metre aşağı kayıyor. Durum böyle olunca bu salyangoz, direğin tepesine kaç günde tırmanabilecektir?..

Av köpeği, tavşandan önce kat'iyyen yuvaya varamaz. Zira kestirmeden gidip de tavşanın yolunu kesse ve hayvanı yakalasa hemen gırtlığına sarılacak, tavşanın yuvasına gitmeği aklına bile getirmeden yakaladığı avı götürüp sahibine teslim edecektir. Av köpeği değil mi bu?.. Acaba keskin zekâlılar, geçenki bulmacayı böyle mi halletmişlerdi?..

Yavuz GAZETECİ

MEKSİKA
POLİS VE GÜM-
RÜK MENUR-
LARI GEMİ-
Yİ MUAYE-
NEYE BAŞ-
LADILAR.

30

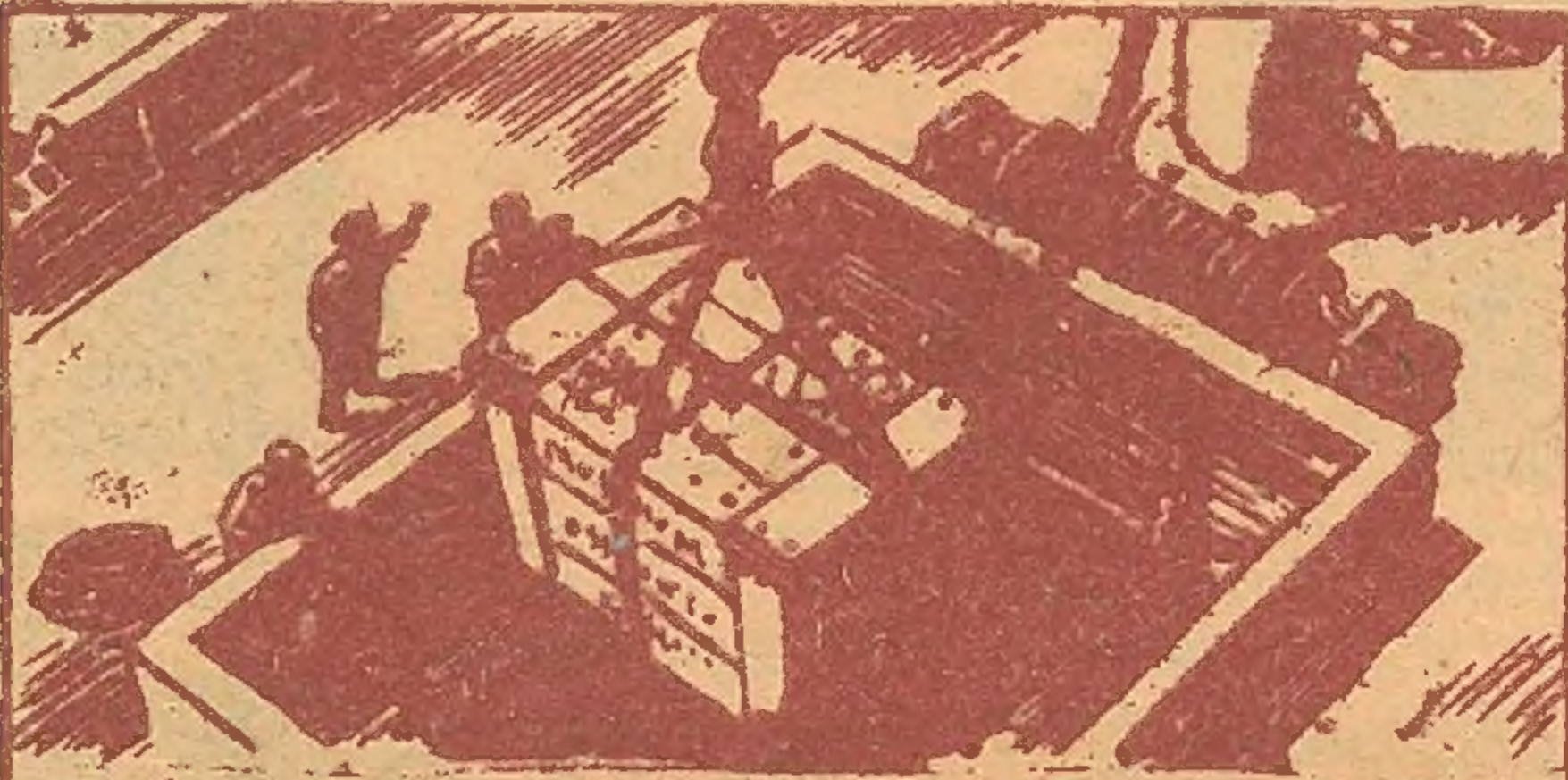
KÂĞITLARINIZI
GÖREBİLİR MİYİM
BU SANDIKTA NE VAR

İSTANBUL MÜZE-
Sİ İÇİN BAZI KOL-
LEKSYON-
LAR.

YAVUZ.. İSTAN-
BUL.. TÜRKİYE
GAZETESİ MUHA-
BİRİ.. BUVRUNUZ
GEÇEBİLİRSİNİZ

DIKKAT EDİN.. 15İNDE
ÇOK NAZIK, KIRILACAK BİR
MAL VAR.

MENDEZİBAL BÖYLELİKLE ŞİLEBİN
ANBARINI BOYLADI.

YAVUZ DA GEMİYE BINDİ.
İSTANBULA YOLLANDILAR.

BU BAHSİ BEN KAZAN-
DIM. HEM MENDEZİBALI
YAKLADIM. ÜSTELİK GA-
ZETEME HEVE-
CANLI HABER-
LER
TOPLA-
DIM.
ARTIK MEKSİ-
KADAN AYRILDIK

GENİ MEKSİKA KAYASOLA-
RINDAN ÇIKINCA YAVUZ GENİ-
NİN KAPTANINI BULDU.

KAPTAN! GEMİYE KA-
ÇAK BİR A-
DAM SOK-
TUM

HİÇ BÖYLE ŞEY OLUR MU
OĞLUM.. NEYE YAPTIN
BUNU?

SİZE HER
ŞEYİ ANLA-
TACAM.

BEN YAVUZUM.. TÜRKİYE GA-
ZETESİ MUHABİRİ..

YAVUZ!

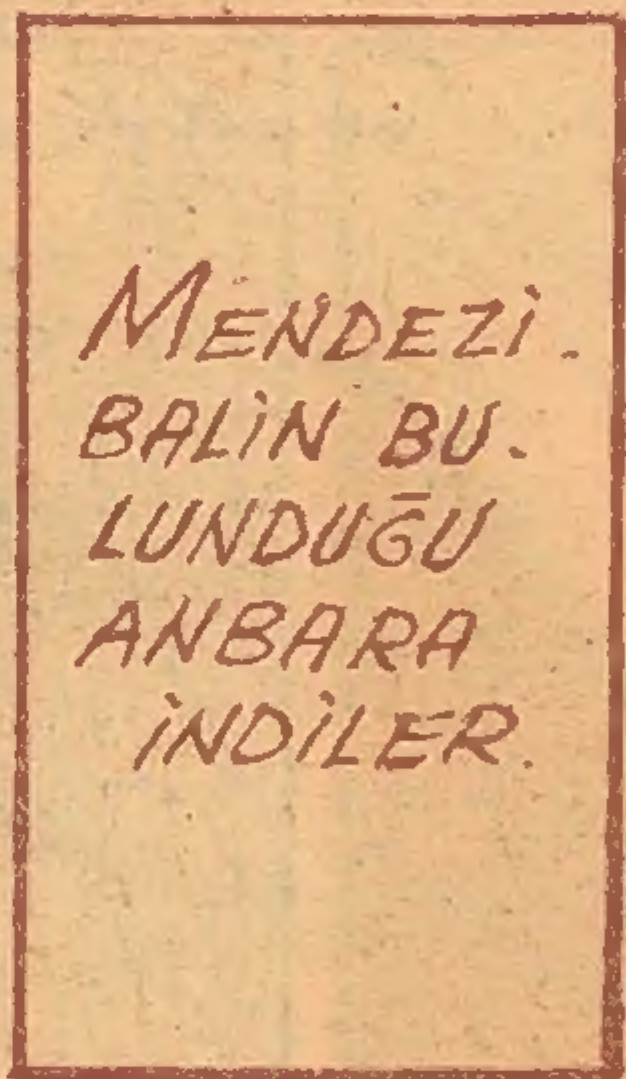
ANBARDARI ADAM MENDEZİBAL-
DEN BAŞKA KİMSE DEĞİL!...

ŞU MEŞHUR
ÂSİ!

HEM DE BANKANIN
ON MİLYON LİRASI
VURAN ADAM..

ÇOK GÜZEL...
GİDİP MİSAFİRİ-
MİZİ GÖRE-
LİM.

MENDEZİ-
BALIN BU
LUNDUĞU
ANBARA
İNDİLER.

AÇIN BU SANDIĞI
ÇABUK OLUN
AÇLIKTAN ÖLÜ-
YORUM.

KIRILIR

FAKAT YA-
VUZ SEN YAL-
NIZ DEĞİL
SIN?

EVET.. KAPTAN DA
SANA "HOŞ GELDİN" E
GELDİ.

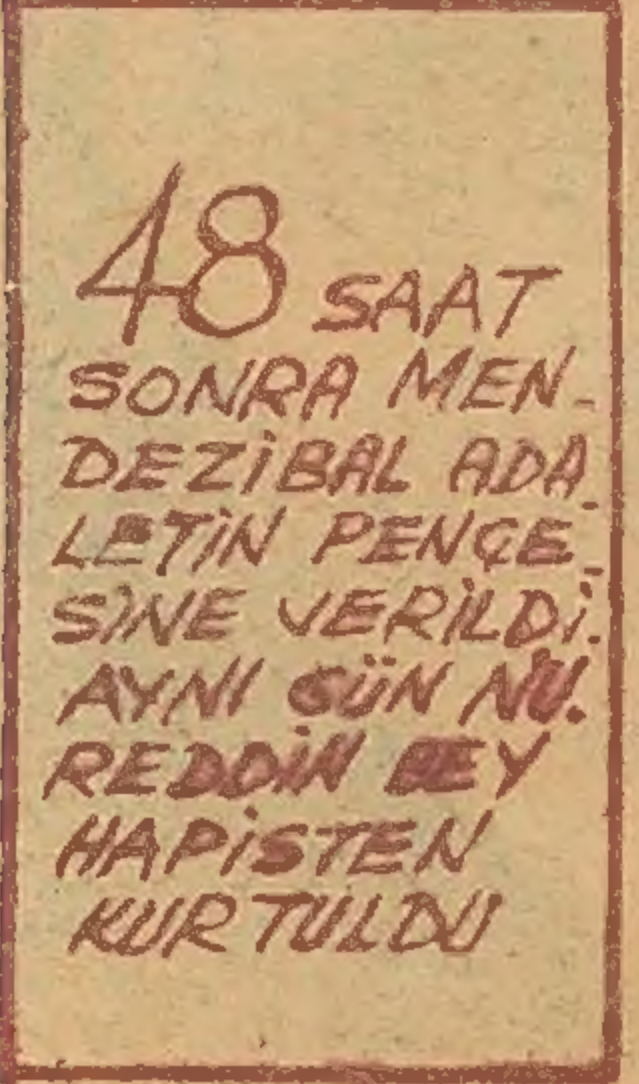
SENİ MEKSİKADAN
KURTARDIM. FAKAT TÜRK
MAKAMLARINA SAHTE
KARLIGIN-
DAN DOLA-
YI NESAP
VERECEK
SIN

MEKSİKADA KURŞUNA
DİZİLMEKTENSE TÜRK
CEZA EVİNDE YATMA-
YI TERCİH
EDE-
RİM

NİHAyet İSTANBULA
GELDİLER.

48 SAAT
SONRA MEN-
DEZİBAL ADA-
LETİN PENCE-
SİNE VERİLDİ.
AYNI GÜN Nİ-
REDDİN BEY
HAPİSTEN
KURTULDU

İŞTE YILDIZ, BABANIZIN
SUÇSUZLUĞU MEY SAĞOL-
DANA ÇIKTI. OH BABACI,
GİMİ NE MEMNUNUM

MENDEZİBAL RE-
ZALETİNİN İÇ
YÜZÜ.

YAZIYODU.. YAVU-
ZUN MARİFET-
LERİ..

AFERİN YAVUZ.. ÇOK
GÜZEL BİR BAŞARI
GÖSTERDİN

YAŞA YAVUZ..

BİTTİ

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

SİZİN BUNLA-
RI ÇOK BE-
ĞENECEĞİNİZİ
BİLİYORDUM.

DEDİM YA BÜ-
YÜK BİR KE-
ŞİFTE BULUN-
DUK..

ŞU YAN ODAIA BİR IŞIK VAR
BAKIN PROFESÖR..

YUKARIKI BACA HERHAL
DA ÇOK ESKİDEN AÇIL-
MIŞ OLACAK..

BU ODAININ
BÜYÜKLÜĞÜ
MÜTHİŞ.. ADETA
BİR MA-
HALLE..

ŞU DELİKLER MA-
ĞARAYA AÇILAN KA-
PI VE PENCERE-
LERMİŞ..

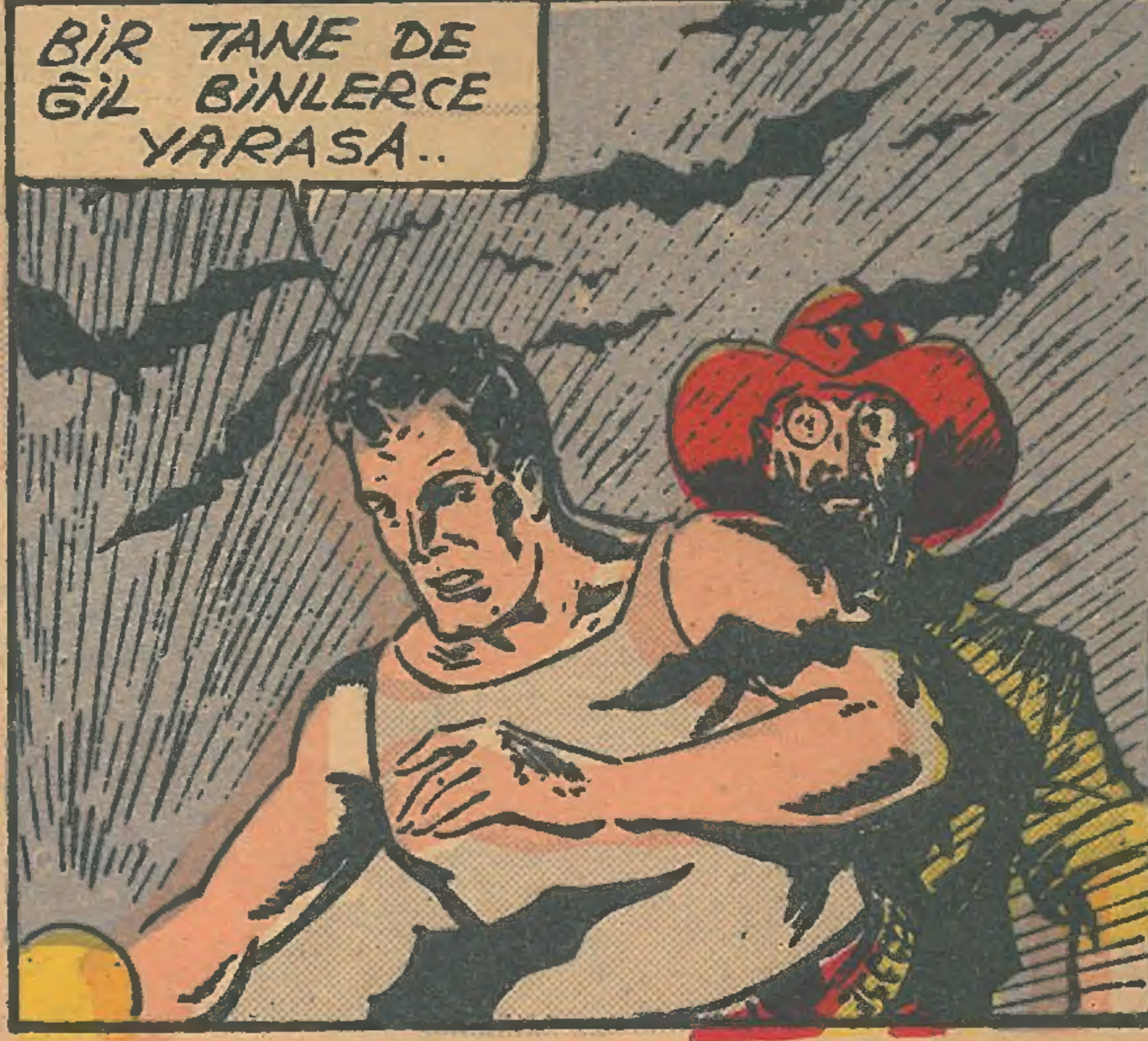
BU MAĞARA
HAYAT DOLU BİR
ŞEHİRMİŞ..

ŞURADA BİRŞEY KİMİLDAR GİBİ
OLDU.. LAMBA İLE BAKALIM.

BİR YARASA..

BİR TANE DE
GİL BİNLERCE
YARASA..

ÇIKALIM.. TEMİZ HAVAYA
İHTİYACIM VAR..

BENİM DE..

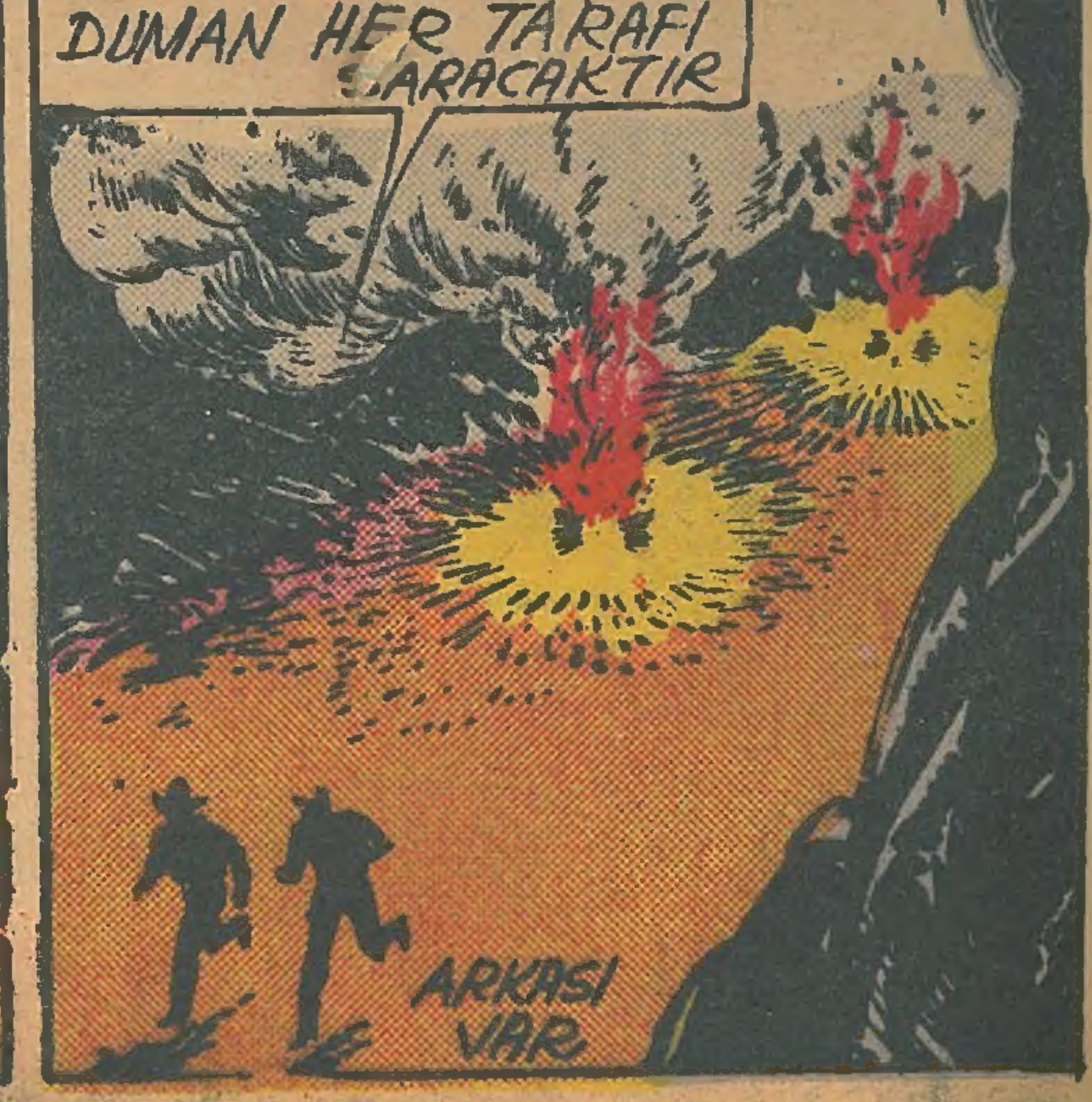
YARASALAR ETRAFI-
MIZDA DOLAŞTIKÇA
MAĞARAYI DOLAŞMA-
MIZA İMKAN
YOK

AKLIMA
BİRŞEY
GELİ-
YOR..

ŞU OTLARI YA-
KALIM.. YARA-
SALAR DUMAN-
DAN KAÇAR-
LAR.

İYİ BİR BULUŞ!

DUMAN HER TARAFI
ÇARACAKTIR

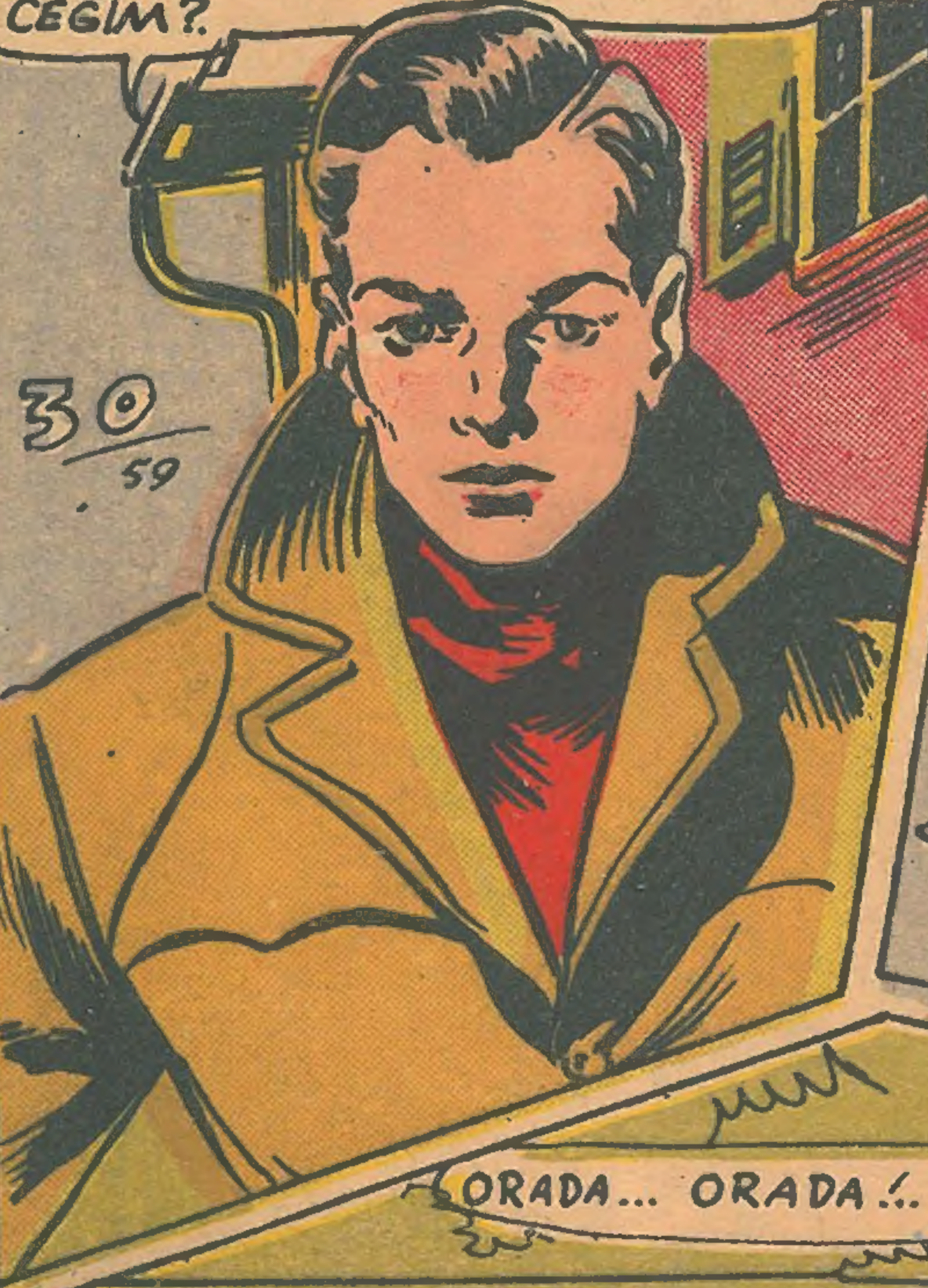
ARKASI
VAR

YILAN KADIN

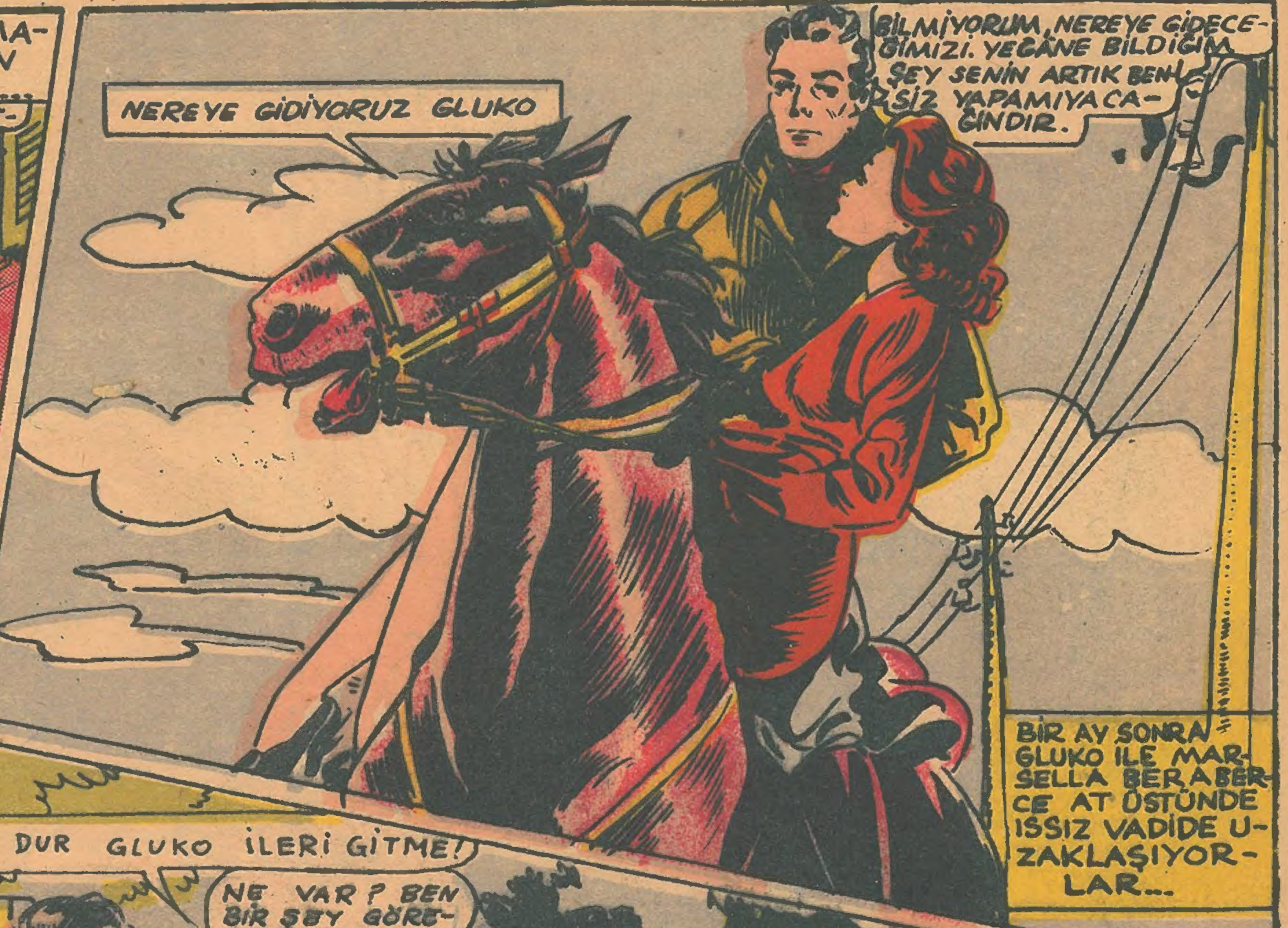

BABASININ TEASSÜRÜNE DAYANAMAYAN GLUKO BİRDENBİRE YANINDAN ZAVALLI ADAMCAĞIZ. ONU AYRILIR... BİR DAHA KİMBİLİR NE ZAMAN GÖRECEĞİM?

30
59

NEREYE GİDİYORUZ GLUKO

BİLMİYORUM, NEREYE GİDECEĞİMİZİ. YEGANE BİLDİĞİM ŞEY SENİN ARTIK BENİ BİRSİZ YAPAMIYACAĞINDIR.

BİR AY SONRA GLUKO İLE MARSELLA BERABERCE AT ÜSTÜNDE İSSİZ VADİDE UZAKLAŞIYORLAR...

ORADA... ORADA!.. DUR GLUKO İLERİ GİTME!

NE VAR? BEN BİR ŞEY GÖRMİYORUM!

BİR SAAT YOL ALDIKTAN SONRA KANALIN ÜSTÜNDEKİ BİR KÖPRÜDEN GEÇMEKTEDİRLER. BİRDENBİRE MARSELLA BİR FİĞLİK ATAR...

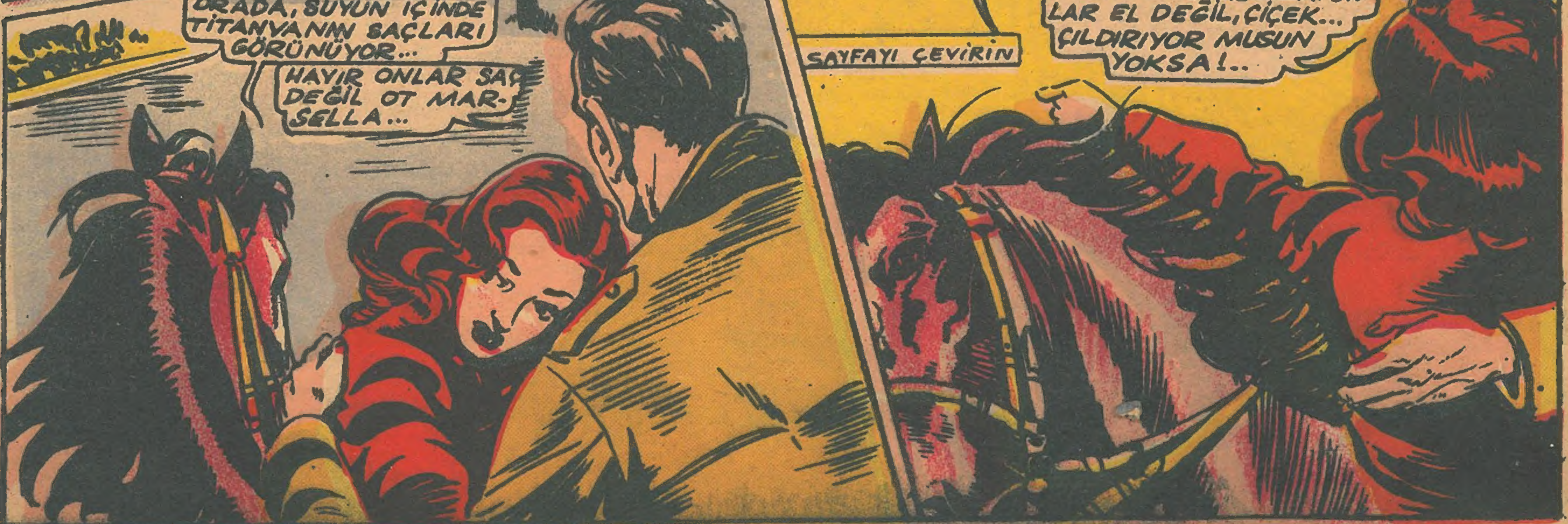
ORADA, SUYUN İÇİNDE TİTANYANIN SAÇLARI GÖRÜNÜYOR...

HAYIR ONLAR SAĞ DEĞİL OT MARSELLA...

HAYIR, HAYIR.. BAK ELLERİNE SAHİLE TUTUNMAGA UĞRAŞIYOR!

SAKİN OL MARSELLA. ONLAR EL DEĞİL, ÇİÇEK... ÇİLDİRİYOR MUSUN YOKSA!..

SAYFAYI ÇEVİRİN

GLOKO ATINI KÖPRÜNÜN YAKININDA DURDURUR. MARSELLA AKAN SİMA DEHŞETLE BAKAR. TİTANYANIN KİYİYE TIRMANA-
RAK ÇIKMAK İSTİYEN HAYALİNİ GÖRÜR. KRİZ GEÇİREREK
GLOKONUN KOLLARI ARASINA KENDİNİ BIRAKIR.

GLOKO BAYILMIŞ KIZLA YOLA KOYULUR.

İSTİKBALİM BU BEDBAHT KIZA BAĞLI.
ONSUZ YAPAMIYACAĞIMI ŞİMDİ DAHA
ÇOK ANLIYORUM.

TİTANYANIN YEŞİL GÖZLERİNİ GÖRÜR Gİ-
Bİ OLUYORUM. AH GLOKO.. KORKUYORDUM.
BENİ BUNDAN KORU.

30
60

BU SIRADA VALLİ HAPİSHANEDE KİLİTLEN-
MİŞ OLDUĞU HALDE DÜŞÜNÜYORDU.

HAYIR GİDO, KATİL OLANAZ. MARSELLADAN DA
ŞÜPHE EDİYORUM. AH GİDO! GİDOĞUĞUM
BARI ONLA KONUŞMAK KABİL OLSAYDI.

BİDO ŞEH-
RİN EN MEŞHUR
AVUKATIYLA KONUŞUR.

BÜTÜN DELİLLER ONUN
ALEYHİNE DİR. O SÜÇLÜ
OLDUĞUNU İTİRAF ET-
MİŞTİR. FAKAT İNANAMA-
DIM. ONU KURTARMIYA
ÇALIŞACAM.

MAR-
SELLA İLE
GİDO ŞEH-
RE VARDILAR
MARSELLA
BÜTÜN GÜN
BİR ODADA SAK-
LIYDI. BAZI ZA-
MANLAR GİDOYA
KARŞI SEMPATİ, BA-
ZI ZAMANLARDA NEF-
RET DUYMAKTADIR.

ARKASI
VAR

VALLİ MASUM
DUR. ONUN BE-
RAAT ETMESİ LA-
ZIMDIR.

UZUN ZAMAN-
DIR BURADA BULU-
NUYORUZ. GLOKO
HİÇ KİME NİN BULUN-
MADICI VE BİZİ BU-
LAMIYACAKLARI BİR
YERE BAŞKA TA-
RAFA GİDELMİ.

HIZIR

Yazan: M. YAMAN

itmişti. Kapıyı açtı. İçeriye girdi. Yerde, bir yer yatağının üstünde perişan kıyafetli bir genç kadın oturuyordu. Yatakta zayıf bir çocuk hareketsiz yatıyordu. Bütün bunlar bir kahve tabağının içinde konmuş zeytin yağının fitilinden çıkan cansız ışıkla seçiliyordu.

Kadın kapının açıldığını duymuş, korku içinde ellerini yüzüne kapatmıştı. Hırsız ilerledi. Avucunu çocuğun alınına yapıştırdı. Çok ateşi vardı çocuğun.

Kadın yatağın üzerine kapanmış hıçkırıp duruyordu.

Hırsız dışarıya çıktı. Tipilerin ortasında koşarak gidip bekçiye buldu. Ondandır doktorun evini öğrendi. Doktor yirmi beş lirayı almadan evden çıkmadı.

Doktoru eve getirirken bir sabahçı kahvesinden iki mum tedarik etti. Eve girdiler. Doktor hasta çocuğu muayene etti:

— Çok zayıf, dedi. Soğuk da almış, Hemen bu reçeteleri yaptırın

Bir de enjeksiyon yaptı. Çıkıp gitti.

Ondan sonra hırsız evle sokak arasında mekik dokudu. İlaçları yaptırmış, biraz kömür tedarik ederek mangal yakmış ve odaya getirmişti.

Son gelişinde hava ışıyordu. Fırından ilk ağıza çıkarılan bir iki somunu, bir de içerdeki kapkaç tıkrıldılarını duyduğu mahal lebiciden, zorla kepenkleri kaldırtarak haşlanmış tavuk ve bir kâse tavuk suyu almıştı.

Kadın ona bakmıyor, hep yatağına kapalı duruyor ve ağlamakta devam ediyordu. Çocuğun ateşi düşmüştü. Hırsız ona bir hap yutturdu:

— Sıcak sıcak şu tavuk suyundan iç oğlum, dedi.

Yeni nöbetten kurtulan çocuk onu kimbilir kim zannediyordu. Tavuk suyunu içti. Sokaklar hafif hafif aydınlanıyordu. O zaman hırsızın aklı başına geldi. Kadının omuzuna dokundu:

— Hey, abla, dedi. Bana bak. Yirmi beş kâğıdı doktor aldı. Beş de eczacıya verdim. etti otuz. Kömürdü, mumdu, tavuktan, ekmekten, diye yedi sekiz kâğıt da harcadım. Etti kırk. Bende topu topu altmış kâğıt vardı. Allah seni inandırсын başka on param yok. Al şu yirmi kâğıdı. O bitinceye kadar Allah kerim.

Odadan çıkarken ilâve etti:

— Abla, ben yukarıki odanın penceresinden girdim. Cam kesiktir. İki üç kâğıda kıyarsan onu yamayiverirler. Haydi allahısmarladık.

Mahallenin cahil kadınları kış gecesinde, darda kalan dul kadının evine Hızır geldiğini, doktor getirip, ilâç filân yaptırdığını, sonra da kadına para bıraktığını söylüyor, yüksek bir heyecan içinde bulunuyorlardı.

Kadıncağız da buna inanmıştı. Fakat hep kendi kendisine aynı suali soruyordu:

— Acaba neye camı kesti de girdi?

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 5

İkisi de kımıldamıyorlardı. Fakat fısıldaşıyorlardı :

— More ne yanda padişah?
— Pencerenin yanındaki boyalı kerevetin üstüne bak.

Arkadaşı da gördü. Kafalarını içdiler. Ramazan fısıldadı :

— More arap soktu bizi içeriye. Kestirecek kafalarımızı.

Bu fısıltıları dinliyen, iki arnavudu seyreden Mansur birden haykırdı :

— Hey buraya bakın.
İkisi birden sıçradılar. Sesin geldiği tarafa doğru baktılar. Ramazan daha evvel gördü :

— More işte kambur, dedi.

Mansur bu sözü duyunca dişlerini sıktı. Yüzü kızardı. Fakat kendisini tutarak yeniden seslendi :

— Ramazan, Bayram yaklaşın bakayım.

İki arkadaş ona doğru gittiler. Mansur konuştu :

— Hanginizin adı Bayramdı?

Daha iricesi elini göğsüne koydu :

— Bayram benim, dedi.

— Ne iş yaparsınız siz?

— More sen paradan haber ver.

Ne iş olsa yaparız. Odun kızı, su taşıyız, amallık yaparız.

A...na dönerek sordu :

— ...neler yaparız be Remezan?

Ramazan da saydı :

— Çift süreriz, rençperlik yaparız, harç kırarız.

Mansur sordu :

— Benim yanımda uşak olarak çalışır mısınız?

Bayram arkadaşına sorduktan sonra cevap verdi :

— Çalışırız more. Aylık kaç?

— Kaç para istersiniz?

Ceplerindeki parayı sayacak kadar akılları olmıyan yabaniler yine birbirlerine baktılar. Cevap veremediler. Ramazan fısıldadı :

— Çağırılım arabı more, dedi. O yapsın pazarlığı.

Mansur bunu duymuştu :

— Parayı verecek benim, dedi.

Arap ne karışır. Size, her birinize ayda ellışer lira vereceğim. Nasıl?

Bayram başını iki tarafa salladı :

— Biz elli liraya uşaklık yapmayız more.

Mansur sordu :

— Ya siz ne istiyorsunuz?

— Otuz lira more.

Mansur yalaya geldi geleli ilk defa güldü. İki yabaninin ne dereceye kadar cahil olduklarını anlamıştı :

— Peki, dedi. Hefbirinize otuzar lira aylık vereceğim. Fazla olarak da yemekleri yalıda yiyeceksiniz.

Bayram anlamadı :

— Neye yemiyoruz ciğerci Şabanın dükkânında. Çok güzel fasulye pişirir o.

Mansur gülmesini tutarak :

— Sizin anlıyacağınız yemekleri size bedava vereceğim, dedi. Doyuncuya kadar yemek cabadan. Hem de bir odada yatacaksınız.

— More vermem ben oda kirası.

İsterim otuz lirayı alayım tamam.

— İyi ya işte. Paranızı tamam alacaksınız. Cabadan yemek. Cabadan yatak. Yapacağınız işe gelince biriniz sokak kapısının önünde nöbet bekliyecek. Benim haberim olmadan kimseyi içeriye sokmayacak. Kimseyi de dışarıya salıvermeyecek. Anladın mı?

— Anladım more. Kapıyı bekliyeceğiz.

— Biriniz de dışarıda bekliyecek. Nöbet tutacak oldu mu?

— Anladık more.

— Size yeni çamaşırlar, yeni elbiseler verilecek. Hamama gidip iyice yıkanacaksınız. Haydi bakayım. Gidin artık.

— 4 —

Kütüphane odasına yine akşam karanlığı çökmüştü. Poyraz yine devam ediyor, boğazdan giren dalgalar birbirleri üzerine devrilerek denizi köpükler içinde bırakıyor ve kayıkhanenin içinde gümürtüler çıkartarak yalayı sarsıyorlardı.

Yalının yeni efendisi, cılız bacıklarını zarif bir sehpanın üstüne koymuş, elinde sigarasıyla söyleniyordu :

— Dört gündür sabrediyorum. Eskiden yıllarca sabrederdim. Sonu gelmiyen bir sabır ve bekleyiş. Fakat artık yeter. Yeter beklediklerim.

« More sen paradan haber ver.. Ne iş olsa yaparız. »

İşte herşey hazır. Eğer ben de sağlam bir insan olsaydım, dünyayı dolaşır, istediğim gibi yaşar, istediğim gibi can yakar, istediğim kızı, kariyi koynuma alırdım. Fakat mademki kader beni böyle sakat yarattı, madem ki bana hiç sebepsiz kastetti, ben de hepsini ayağıma getirecek, onları kendime esir edecek, onların çığlıklarını avuçlarımla boğacağım.

Hırsından iri nefesler almağa başlamıştı. Göğsü daha fazla hışırıyordu :

— Artık koskoca yalıdan, ben-den habersiz kuş bile uçmaz, dedi. Kapıya izbandut gibi arnavudu diktim. Ötekide dışarıda emrimi bekliyor. Bu akılsız herifler, bu hayvan gibi yaratılmış insanlar bir sözümle yalının içindekileri kıştır kıştır keserler. Hem iyi oldu da çabucak yalaya gelerek o ihtiyarın bıraktığı vasiyetnameyi ele geçirdim. Hizmetçilere beşer bin lira, araba on bin lira, kızı yirmi beş bin lira ile yalayı bi-

rakıyor. Asıl yeğeni olan bana gelince, her ay gidip bankadan faizini alacağım onbin lira.

Birden yerinden sıçradı. Paşanın resmine doğru seke seke koştu :

— Alçak, diye haykırdı. Alçak! Ben senin yeğenin değil miyim? Neye bana daha fazla para bırakmak istemedin? Neye beni sağlığında da sıkıntı içinde yaşattın? Bana kastın ne idi? Alçak, arsız köpek.

Duvardan kamçıyı yakaladı. Bütün kuvvetiyle resme yapıştırdı. sonra üst üste vurmağa başladı :

Çerçevenin kalın camı önce mukavemet etti. Fakat kamçılama gittikçe hızını arttırıyor, cam kırılıyor, sonra yağlı boya resmin yüzü, gözü soyuluyor, nihayet, muşamba yırtılıyor, çerçeveden aşağı sarkıyor, o iki eliyle bu muşambaya yapışıp çekince sarı çerçevenin püsküllü bağı koparak büyük bir gürültü ile yere yuvarlanıyor, aşağıdan yalının zingir-

damasını duyan Behram bir kaza olduğunu sanarak merdivenlere atılıyor, dizlerinin acısına rağmen yukarıya çıkarak soluk soluğa, bir iskemlenin üzerinde oturan Bayrama soruyordu :

— Ne oluyoruz? Rüzgârdan pencerelerden birisi mi kırıldı? Kitap raflarından birisi mi devrildi?

Boğazına tıkanıklık geldi. Her zaman yaptığı gibi eter şişesini alıp koklamak istedi. Fakat şişe elinden kurtuldu ve yere yuvarlanarak dö-küldü.

Seslenmek istedi.

Çarpıntıdan tıkanıyordu.

Gözlerini kapıya dikti. Sanki ö-lüyordu. Ve kendisinin başında bu-lunacak bir kul bir yardımcı, ağzı-na bir kaşık su verecek bir insanı yoktu.

Genç kız, iki kalfanın ağlaması-nı ve Behramın iniltilerini duyun-ca odasından çıkmış, kendisinden saklanmak istenilen resmin parçala-rını görmüş, işi anlamıştı. Kederden hastaydı. Fakat zavallı paşaya kar-şı duyulan bu haksız kin karşında isyan duydu.

Kendisini tutmak isteyen :

— Gitmeyiniz küçükhanımefen-diciğim!

Diye yalvaran Behramın elini i-terek merdivenleri süratle çıktı. Yu-karıda elektrik yanıyordu. Arnavut yine iskemlesinin üzerinde, rahatsız, iğreti bir vaziyette oturuyordu. Genç kızı görünce yerinden kalktı :

— Dur more, dedi. Yasak.

Şermin hiddetle ona baktı :

— Çekil yolumdan, dedi.

— More yasak derim sana.

Hızla ilerliyen genç kızın koluna yapışmağa kalktı. Omuzuna aldığı süveterin kolunu tutmuştu. Süveter elinde kaldı.

Şermin oda kapısını hırsıyla açmış ve içeriye girmişti.

Çarpıntılar içersinde, nefes nefese yılıp kalmış olan Mansur bu be-bek gibi güzel, üzüntü ile büsbütün sevimli olmuş olan kızı görünce kı-mıldamak istedi. Fakat sinirleri ona itaat etmiyordu. Bütün vücudu ısı-pazmozlar içindeydi.

(Arkası var)

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

— 5 —

Genç kız, iki kalfanın ağlaması-nı ve Behramın iniltilerini duyun-ca odasından çıkmış, kendisinden saklanmak istenilen resmin parçala-rını görmüş, işi anlamıştı. Kederden hastaydı. Fakat zavallı paşaya kar-şı duyulan bu haksız kin karşında isyan duydu.

Kendisini tutmak isteyen :

— Gitmeyiniz küçükhanımefen-diciğim!

Diye yalvaran Behramın elini i-terek merdivenleri süratle çıktı. Yu-karıda elektrik yanıyordu. Arnavut yine iskemlesinin üzerinde, rahatsız, iğreti bir vaziyette oturuyordu. Genç kızı görünce yerinden kalktı :

— Dur more, dedi. Yasak.

Şermin hiddetle ona baktı :

— Çekil yolumdan, dedi.

— More yasak derim sana.

Hızla ilerliyen genç kızın koluna yapışmağa kalktı. Omuzuna aldığı süveterin kolunu tutmuştu. Süveter elinde kaldı.

Şermin oda kapısını hırsıyla açmış ve içeriye girmişti.

Çarpıntılar içersinde, nefes nefese yılıp kalmış olan Mansur bu be-bek gibi güzel, üzüntü ile büsbütün sevimli olmuş olan kızı görünce kı-mıldamak istedi. Fakat sinirleri ona itaat etmiyordu. Bütün vücudu ısı-pazmozlar içindeydi.

(Arkası var)

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Bayram telâşla merdivenlere döndü :

— Hoy more arap. Nereye git-tin more. Gelesin yukarıya. Çağırır seni efendi.

Aşağıdan Behramın sesi duyuldu:

Arnavut da şaşkındı :

— Sen de bana ne sorup duru-yorsun be arap, dedi.

— Gidip bak, ne oldu?

— Korkarım more kambur efen-di döver beni. Demiş bana ben ça-ğırmadan gelmiyesin içeriye. Patlat-tırırım gözünü. Vermem aylığını.

İçeride gürültüler, kamçı sesleri devam ediyordu. Nihayet kapı açıl-dı. Elinde kamçı bulunan kambur eşikte soluk soluğa göründü.

Behram kapının açılmasıyla be-raber kendisini beş on basamak aşı-ğı atmıştı.

Mansur hiddetten kısılmış bir sesle haykırıyordu :

— Bayram, bana arabı çağır.

Sahte Prenses...

Nakleden : A.B. CANGİL

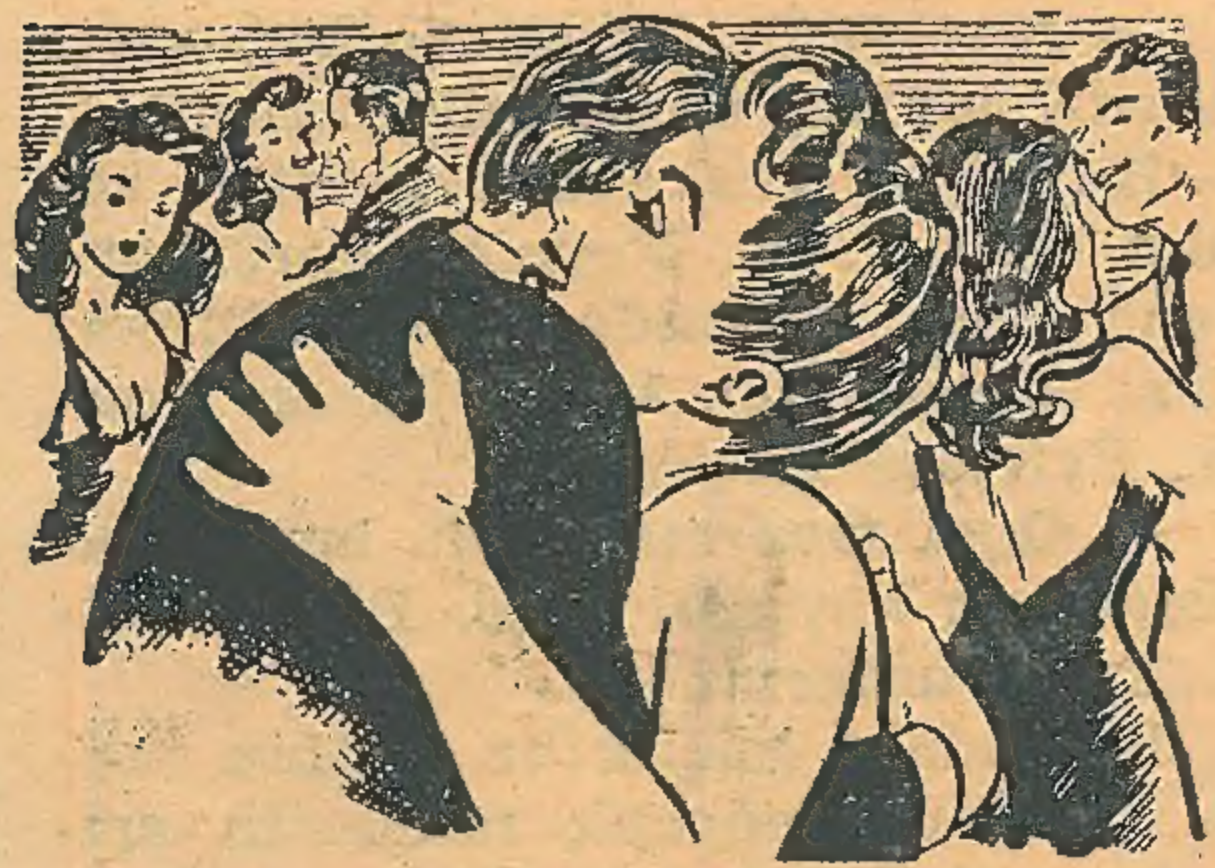
Deyzi, altı hafta kadar evveli, namuslu adı altında anladığımız manâda bir genç kız olmaktan çıkıp ta milletler arası polisin harıl harıl aradığı, kibar bir dolandırıcı olmaya karar verdiği zaman bu işin bu kadar zor olabileceğini katıyken aklına getirmemişti. Gerçi Deyzi gençti ve güzeldi ama, dolandırıcılık mesleği, hayli zor bir meslekti. İşte 15 gündenberidir, şu laviçe tebdil hava şehrinin Grand Hotel'inde Prenses Dölatur adı altında oturuyordu da hâlâ, gerdiği ağa hiç bir av düşmemiştir... Oteldeki diğer kibar baylardan kimse, Fransız asilzadelerinden olan Prensesin otel hesabını tesviye etmek yoluna gitmediği bir yana, üstelik Dublin'li Mister O'Vallagan Deyzi'den ödünç para bile almıştı.

Ortalıkta çalacak birşey de görüyorlardı. Kibar müşteri bayanlar gündüzleri mücevherlerini üstlerinde gezdirirlerse, geceleri otelin kasasına kilitliyorlardı. Baylara gelince, hiç birinin yanında para taşıdığı görülüyordu. Hesaplarını hep çeklerle ödüyorlardı. Deyzi otelin elli odasını, geceleyin dolaştığı halde, elleri boş, tekrar kendi odasına dönmüş ve hüngür hüngür ağlamıştı.

Bu durum, böylece Leydi Patrisya Days, gelinceye kadar devam etti. Leydi'nin valizleri, krokodil derisinden muazzam sandıklara benziyordu ve bu kadının henüz yirmisinde bir milyarder olduğu da ağızdan ağıza dolaşmaktaydı.

Deyzi ne yapıp etti, daha üçüncü akşam, Leydi ile ahablığı yoluna koyup otelin taraçasında birç oynamaya bile başladı. Hatta Deyzi, bu oyunda bir hayli para da kaybetti. Fakat ne ehemmiyeti var.. Para kaybetmek, ahablığı sağlamlaştırdı... Netekim, Deyzinin bakışları Leydinin harikulâde inci gerdanlığıyla, yakışıklı erkek kardeşi arasında gidip gelmeğe başlamıştı.

Bir ara Deyzi, "Hava soğudu Leydi!" diyerek samimi bir ar-

kadaş tavrıyla İngiliz dilberinin paltosunu omuzlarına yerleştirdi. Bu arada, Leydi'nin boynundaki gerdanlığın vidasını da hafifce gevşetmişti ve tabii kimse farkına varmamıştı.. Biraz sonra Leydi Patrisya oyundan kalkarak, Deyzi'den kazandığı paraları, mühimsemez bir tavırla kendi çantasına tıktı.

"Yarın sizinle bir revanş oyunu oynarız maser! Ben artık yatacağım!" dedi. ayağa kalktı, genç Lord da kız kardeşinin yanında yürüdü. Ve inci gerdanlığın kanepenin üstüne kaydığını yalnız Deyzi gördü. Zaten başkasının görmesine de fırsat bırakmadan, omuzlarındaki rönar arjante kapı, gerdanlığın üstüne atıverdi.

Biraz sonra Patrisya'nın kardeşi

tekrar Deyzinin yanına dönmüş bulunuyordu:

— Salonda harikulâde bir vals çalışıyorlar.. Sizinle dans etmek şerefini rica edebilir miyim Prenses?.

Deyzi, telâşla kürküne baktı ki: gerdanlık iyice örtülmüştü. Gülümse-di:

— Yalnız bir dans için olursa evet! dedi. Çok yorgunum!

Genç İngiliz, harikulâde dans ediyordu. Bir defa derken, ardı ar-

dına üç dans ettiler. Sonra büfeye uğrayıp bir kokteyl de içtiler. Nihayet İngiliz, Deyzi'yi odasına kadar götürmeden de bırakmadı. Aksilik! Kapı ağızda kalmıştı. Deyzi, telâş içinde on dakika kadar bekledikten sonra yavaşça merdivenlerden indi. Hemen taraçaya doğruldu. İşte birç oynadıkları masa.. İşte koltuk Fakat o ne ya?. Ne kürk, ne de inci gerdanlıktan eser yoktu...

Birden Deyzinin karşısına bir yabancı dikildi.

— Bendeniz polis müfettişi Ferguson!

Deyzi'nin ödü patlamıştı. Fakat müfettiş devam etti:

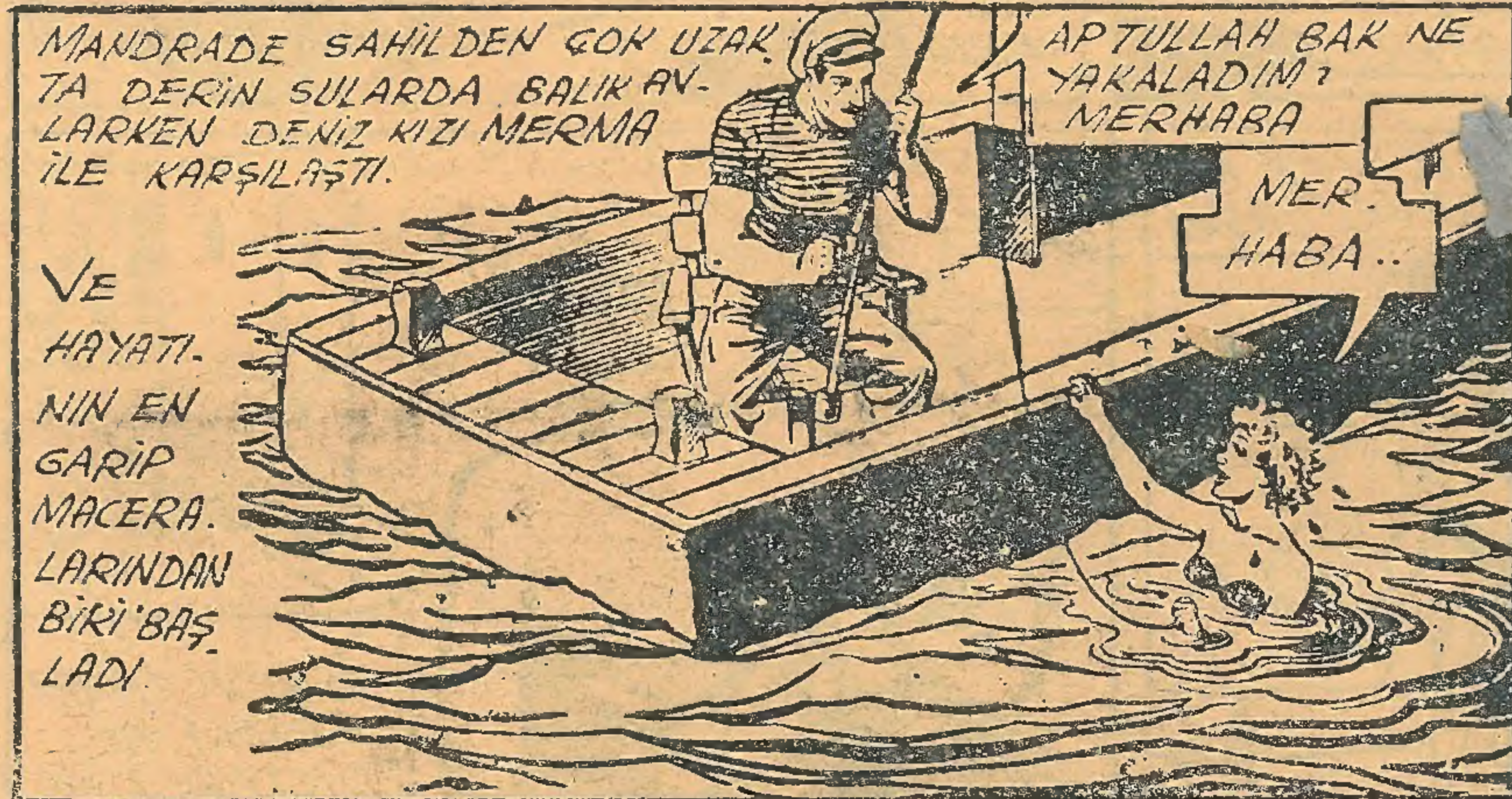
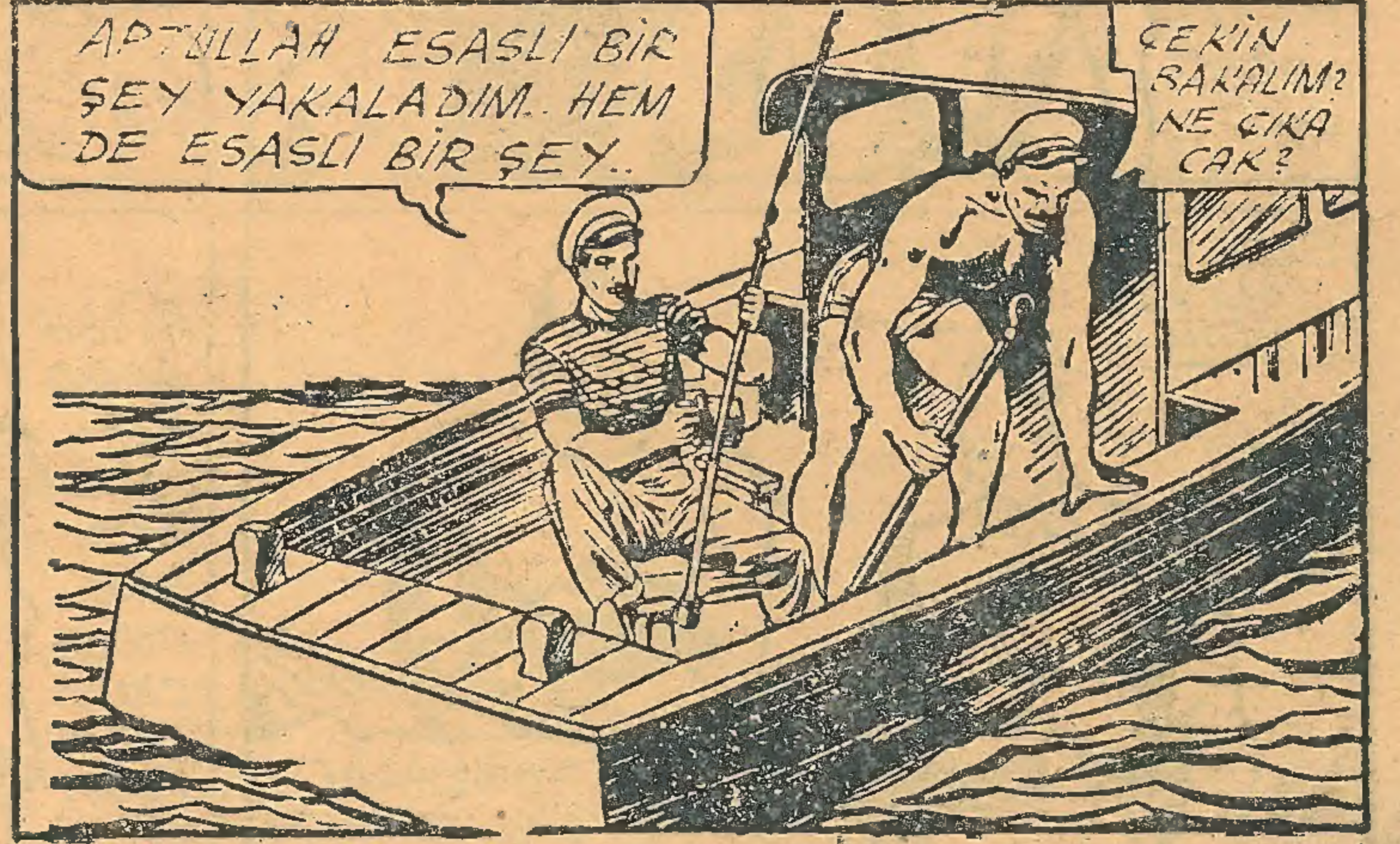
— Acaba madam, birşey kaybettiler mi?

Deyzi atıldı:

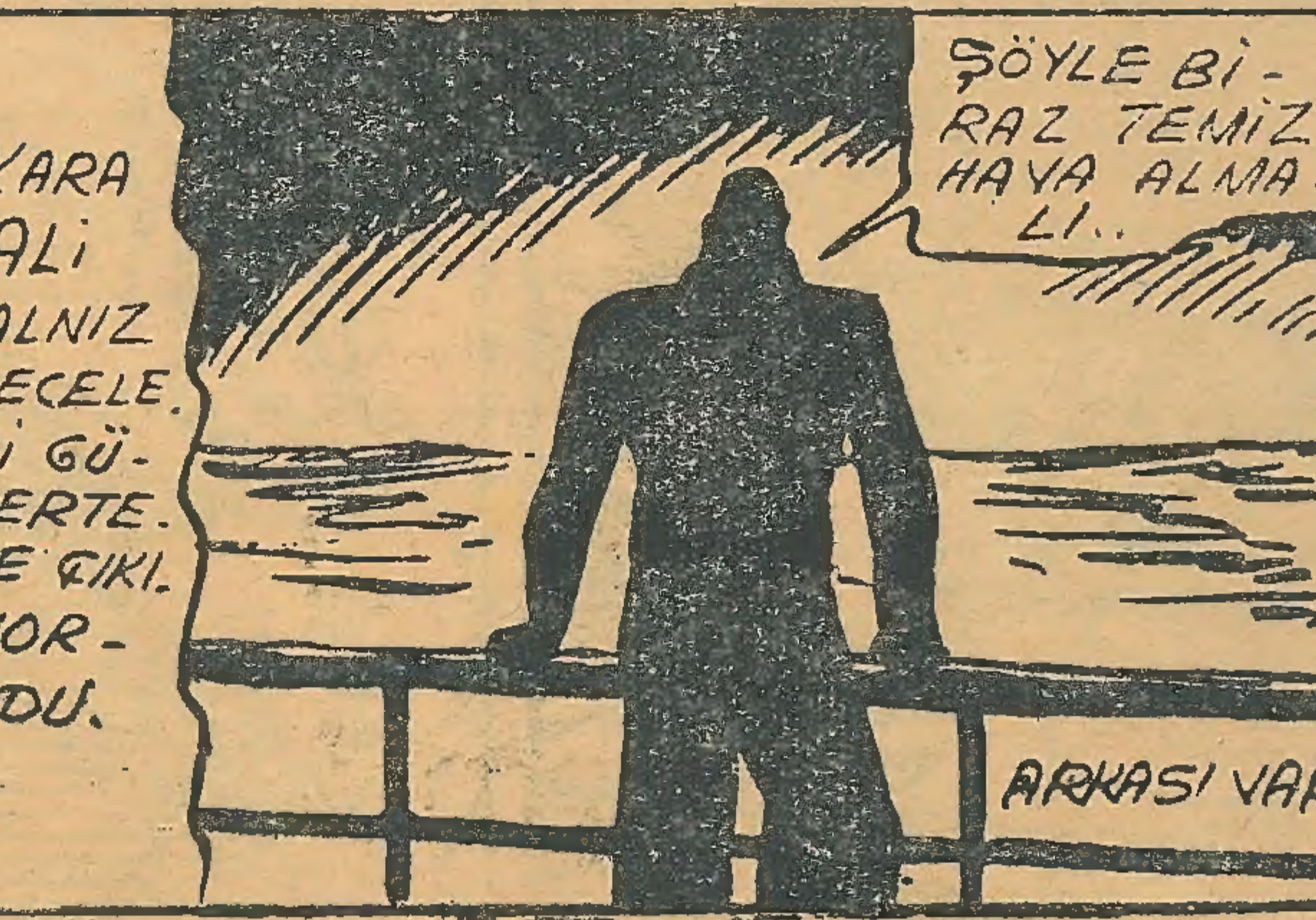
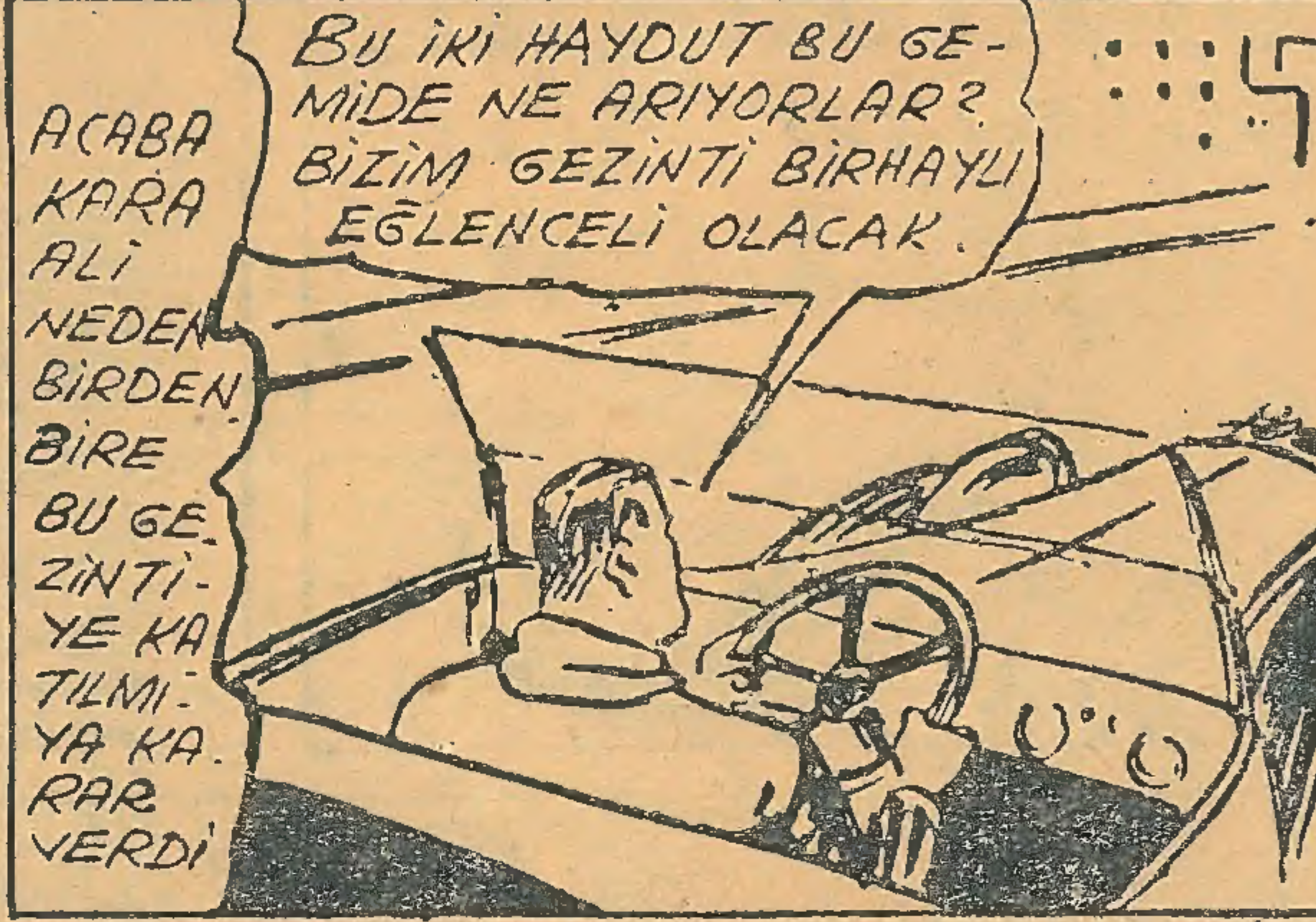
— Yal. Rönar arjante kapım

kayboldu da.. Müfettiş:

— Mağallah mağallah! dedi Bu sahte Lordla kardeşi sahte Leydi Patrisya, ama marifetli şeylermiş hal.. Eşyası kaybolan müşteri sayısı, sizinle yirmi üçü buluyor!.. Mamafih merak etmeyin.. adamlarımız peşlerinde.. Nerdeyse yakalanırlar!

KARA ALI Milyonerler GEMİSİ

Heyecanlı, zevkli bir aşk ve macera romanı

KORSANLAR KRALI No:

Gelecek sayıda başlıyor!

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sahifeden devam)

Giriş bürosunda hem kendilerini, hem de bavullarını tarttılar. Biletlerini aldıktan sonra pasaportlarını gösterdiler ve öteki yolcularla birlikte tayyareye doğrulurlarken Dallas mırıldandı:

— Galiba şansımız var!

Az sonra tayyareye girmişler, kapılar üstlerine kapanmış ve pervane homurdanmaya koyulmuştu. İngiliz, alanın öbür ucunda duran binadan gözlerini bir türlü ayıramıyordu. Tayyare, birdenbire harekete başladı, Dallas, bakışlarını pencereden ayırarak Kanta döndü. İngiliz kasketini çıkarmıştı. Dö Kantlyni, arkadaşının kan ter içinde olduğunu gördü. Robin, gözlerini kapayarak:

— Öf! dedi, Ucuz atlattık! Ögle üstü, Parise vardılar.

Şüpheli Bir Mazi

Şehirde baharın ilk nefesleri kendini sezdirmeye başlamıştı. Sanzelenin kestane ağaçları tomurculanmaya koyulmuş ve çiçekçilerin arabaları, renkli çiçeklerle dolmuştu. Dallas telgraf göndermek için Kapüşin sokağındaki postahaneye giden Ned Hartigan, Grand-Otelin önünde durarak, çiçekçiden bir demet menekşe aldı. Ne olursa olsun, ertesi akşam Baden-Badene gitmeğe karar vermişti. Fakat yola çıkacağı zamana kadar boş vakti vardı ve Parise vardığından beri harıl harıl çalışmakla geçirdiği beş günün yorgunluğunu, bu boş zamanında biraz eğlenerek çıkarmak istiyordu.

Çiçekçi, Hartiganın gri ceketinin yakasına birkaç menekşe taktı ve binbaşı, caddeyi geçerek postahaneye doğruldu. Lâkin, tam sokağın köşesine eriştiği bir sırada keskin bir otomobil klaksonu sesi duyuldu ve karşı kaldırıma lüks, büyük bir otomobil yanaştı. Pencereden küçük bir esmer şapka içildi ve beyaz eldivenli bir el, kendisini çağırdı.

Hartigan, arabaya yaklaştığı zaman, Patrisya Feynle karşılaştı. Genç kızın yanında güzel Siliham cinsi köpeğinden başka kimse yoktu. Patrisya neşeliydi:

— Ooo. Ooo maşallah, bugün pek güzelsiniz binbaşı! dedi. Beni unutmadınız umarım.

Başındaki küçük ve çapkın şapka, yüzünün enerjik mânasını artırıyor ve demir pasıyla yeşil renkli eşarpı, kendisine çok yakışlıyordu. Hartigan, genç kıza selâmladı.

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuru

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !..

FRANZ BURD ISLIK ÇALA ÇALA GİDERKEN ALEN YARADANA SİĞİNDİ. KOÇA BİR TAŞI FRANZ'IN KELLE-SİNE YER-LEŞTİRDİ.

HAYDI GİT FRANZIZ-LARI KAS KAVUR HAIN HERİF. BİR TAŞ SENİN HAK-KINDAN GELDİ.

TAM BU SIRADA MIŞE-LİN KOŞA KOŞA GELDİ. NE OLDU ALEN? ZIBARDI.

SİLÂH SESİ DUYMADIM. İŞİ PATIRDI. SİZ HALLET-MEK LÂZIM-DI DA ONDAN.

BANA LÂZİM OLAN KAĞITLARI, TÂİN EMRİNİ SİLÂH ALDIKTAN SON-RA BİR YERE GÖMECEĞİM. ŞİMDİ NE YAPACAK-SIN

ALEN SUBAYIN CEP-LERİNİ ARAŞTIRDI. ARADIKLARINI BUL-DU AL-DI.

BULDUKLARI EVRAKI TETKİKE DALMIŞLARDI. MIŞELİN BİR ARA FRANZ'IN KİMİLDADIĞINI GÖRDÜ.

VE İKİ ADAM ARA-SINDA KORKUNÇ BİR BOĞUŞMA BAŞLADI.

MIŞELİN NE YAPACA-ĞINI BİLEMEYEN ET-RAFTA DOLAŞIYORDU. ALEN.. DİKKAT.. SİLÂHINI ÇEKİYOR.

ALEN, FRANZ'IN SİLÂHINI ALDI. UZAĞA FIRLATTI. NE YAP-TIN? SİLÂH SESİ ÇIKMAMA LI

ALEN, FRANZ'IN AĞIRLI-ĞINA DAYANAMADI ÇÖK-TÜ. MIŞELİN ELİNE BİR SOPA GEÇİRDİ.

VE BÜTÜN GÜCÜNÜ TOP-LIYARAK "FRANZ'IN KAFASI BUDUR," DİYE SOPAYI SAVURDU.

TANRI TAK-SİRATINI AFFET-SİN

FRANZ DEYRİLDİ, TOPRAĞA SERİLDİ. KAFASI ÇAT-LAMIŞTI. İKİ KAFADAR YAPTIKLARI İŞTEN DEH-ŞET DUYUYORLARDI.

HAYATIMI KUR-TARDIN.. BU KUV-VETİ NEREDEN BULDUN ŞEV-GİLİM?

ÖLMÜŞ.. GEL YARDIM ET TE ELBİSELERİ-Nİ ÇIKA-RAYIM. DEMEK ÖLMÜŞ.. OH ALLA-HIM SEN SU-ÇUMU BAĞIŞLA

ARKASI VAR

